XXIV. évfolyam, 32. szám

Ára: 1,80 Ft

1968. augusztus 8.

Ludas Matyi

EGRI CSILLAGOK

— *Hova fut a török sereg?*
— *Kezdődik a táncdalfesztivál döntője...*

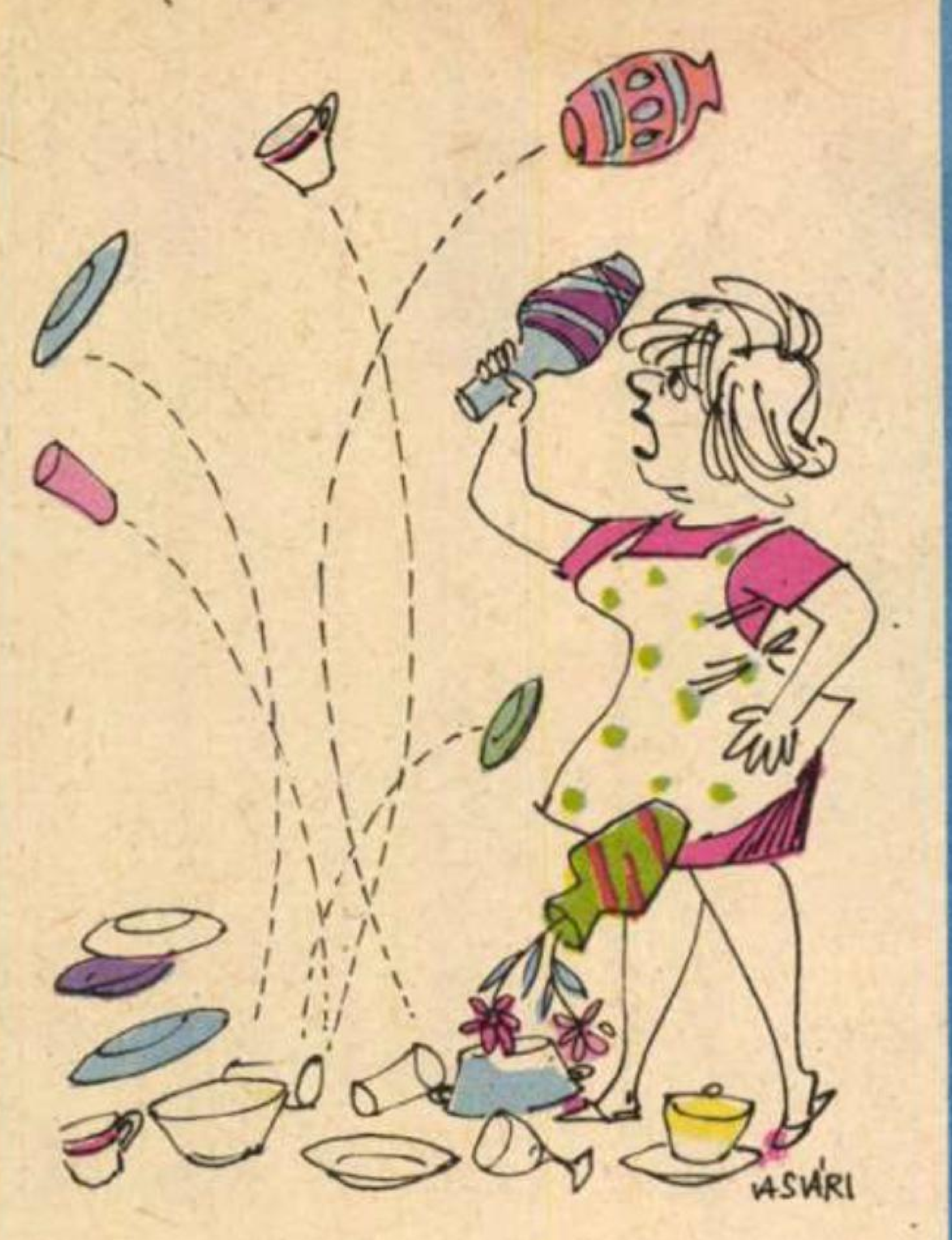
Pusztai Pál rajza

ÉLMÉNYBESZÁMOLÓ

– Arról mesélj, hányan kérték meg a VIT-en a kezedet?

NEM MÚLIK AZ IDEGESSÉG

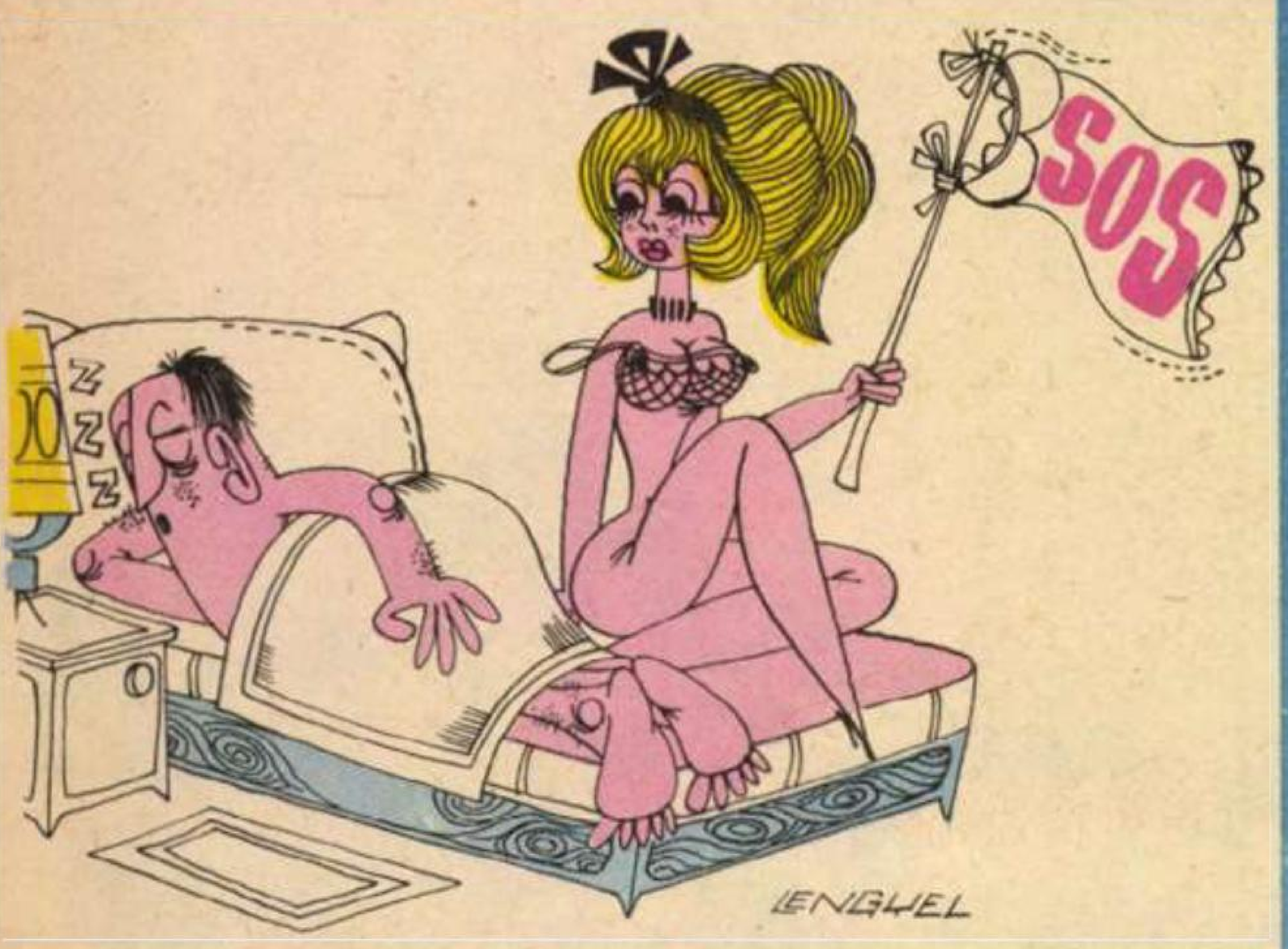
– A fene egye meg a műanyagot! Nem törik!!

DÜHÖS MÉHECSKE

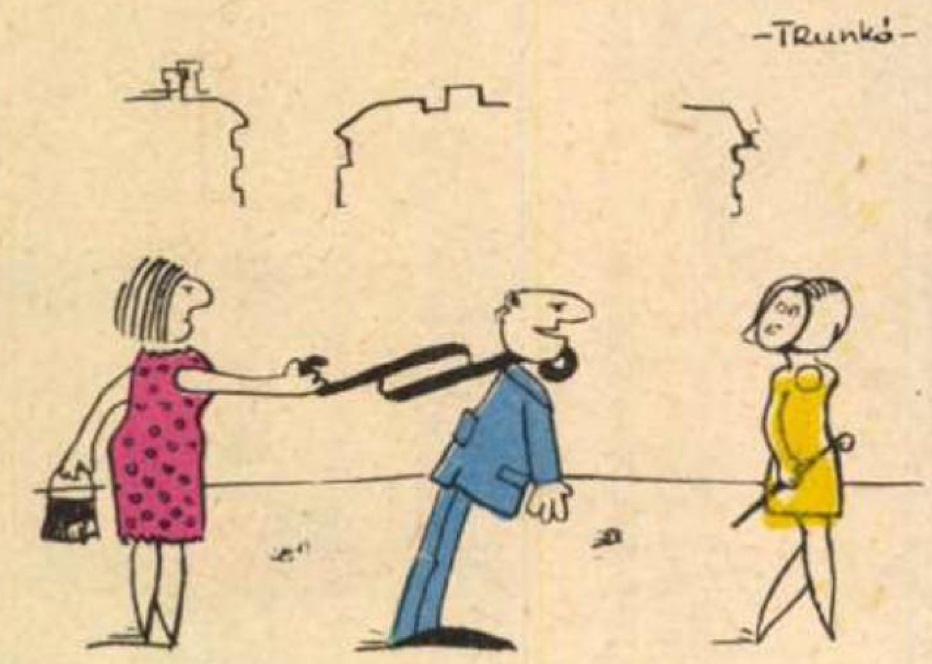

– A csuda vigye el, ez is klipsz!

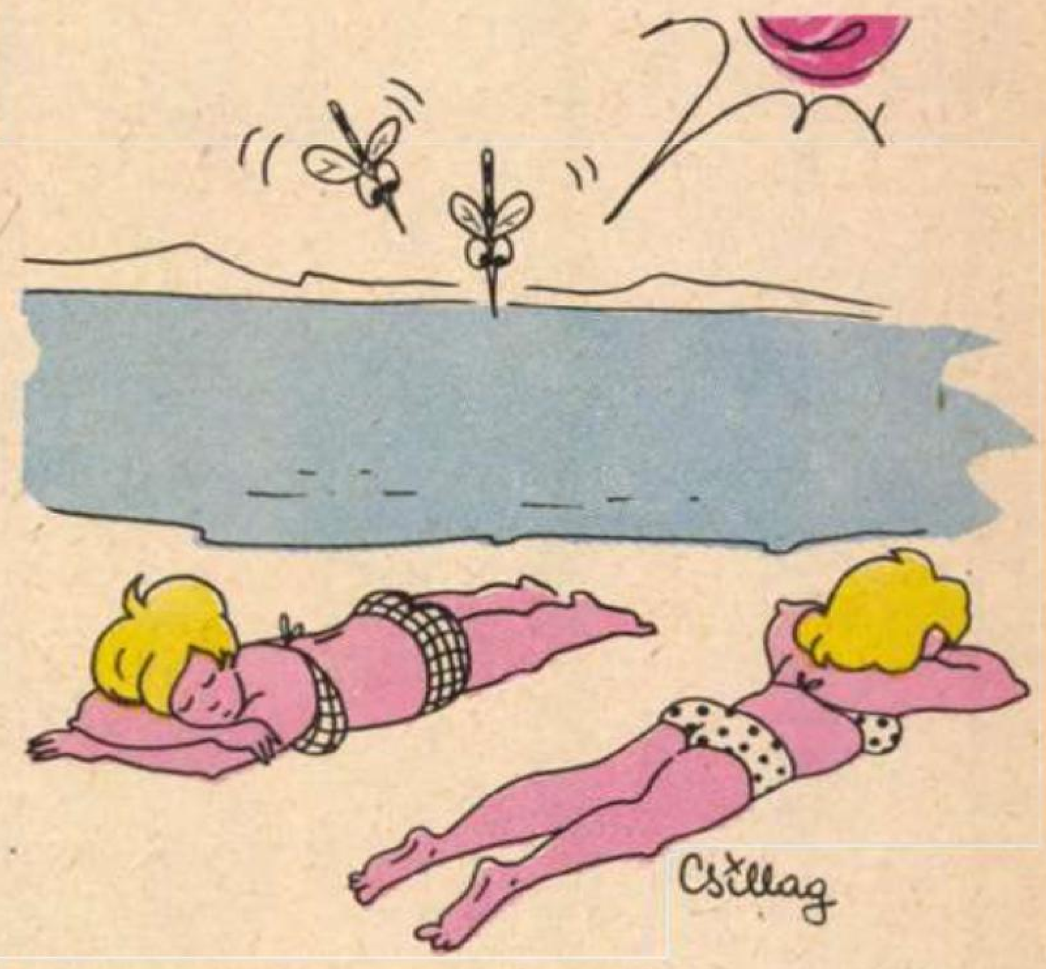
ZÁTONYON

PÓRÁZ

SZÚNYOG-SZEMMEL

– Nem rossz, de szerintem az A-csoport ízletesebb!

DOLOGIDŐBEN

Szegő Gizi rajza

– Folyó hó 17-én kelt levelére válaszolva

A JÖVŐ KÖRVONALAI

Megvettem és mohón végigolvastam A. C. Clarke „A jövő körvonalai" című könyvét, amely — a fejezetcímek tanúsága szerint — rámutat az elképzelhetetlen megvalósulására, a józan ész és a képzelet csődjére, s többek között olyan találmányokat említ meg, mint az éghajlat szabályozása és a Világagy megszerkesztése.

Engem, őszintén megvallom, megdöbbentett a könyv szegényes képzelő ereje. Ha a jövő csak ilyen és efféle eredményekkel kecsegtet, a legokosabb hozzá sem fogni. Amikor olvasás közben olyasmire bukkantam, mint például „a bolygók gyarmatosítása" (futurista imperializmus! — kiemelés tőlem), meg az „emberi halhatatlanság", a szánalom ásításra késztetett. Ezek szerint a jövő embere nem tudja másképpen agyonütni az idejét, mint „felfüggesztett élettevékenység"-gel, meg „űrbányászat"-tal, sőt, „planetáris mérnöki tudomány"-nyal.

Hát Jókai Mór és Verne Gyula leckét adhatott volna ennek az erőtlen kis képzelgőnek. Hiszen elég csak néhány aránylag szerény megoldandó feladatra gondolni, amelyek — remélhetőleg — a nem is távoli jövőben megvalósulnak az emberiség üdvére és használatára, mint például:

Vontató üstökösök.
Napfolttisztító.
Végtagszaporító
Bolygóközi anyagmozgatás.
Tejútépítés.
Űrlényszámláló.
Szonettautomata.
Tudóssokszorozó.
Kozmikus sugárhajtású önrepülő.
Cserélhető légkör.
Házi térgörbítő.
Galaktikus népességcsere.
Világegyetemtágító.
Fénynél gyorsabb fény.
A fény vízhatlanítása.
Robot-baktériumok.
Hatdimenziós építkezés.
A bolygók ehetősége.
Az emberiség hasadásos szaporodása.
Elevenszülő rakéták.

Mindezeknél persze igényesebb célok is elérhetők egyszer majd, de egyelőre talán ennyi is elegendő, s nem kell mindjárt olyan nagyravágyó tervekre gondolni, mint a náthaszérum, a kopaszodás ellenszere, vagy a villamosközlekedés megjavítása.

Feleki László

MAGYAROK KÜLFÖLDÖN

– Ugyan, apuskám! Örülünk, ha kijövünk a 70 dollárból . . .

ÚJ IDŐK JELE

A Hétfői Hírekben olvastam nemrégiben, hogy a közeljövőben tíz minipapírruhás reklámgörl és négy reklámboy fog sétálni a pesti utcákon. A Röltex vezetői ugyanis — idézem — *„az új idők jeleként* felújították ezt a jól bevált, de elfelejtett vevőcsalogató látványosságot."

Megmondom őszintén, engem az rázott meg legjobban ebben a hírben, hogy ez a tíz miniruhás lány és ez a négy fiú az új idők jeleként fog mászkálni a pesti utcákon, és csak mellékesen reklámozzák a Röltexet.

Véleményem szerint ez nagyon snassz dolog az új időktől, ha így jelez. Én mindig azt hittem, hogy az új idők jeleként fanfárok szólalnak meg, vagy üstökös rohan végig az ég boltozatán, vagy valami látványosabb, izgalmasabb esemény történik, esetleg egy arkangyal suhan át a város felett, vagy valami ilyesmi. De úgy látszik, tévedtem. Az új idők jeleként tizennégy szendvicsember fog sétafikálni Pesten és Budán.

Meg kell elégednünk ennyivel. Meg kell elégednünk ezzel a látványossággal. Tehát, ha valaki találkozni akar az új idők jelével, ne ücsörögjön odahaza, hanem mászkáljon az utcákon. Ha egy kis mázlija van, találkozik egy reklámboy-jal, vagy -görllel, akik az új idők megbízásából lófrálnak a városban.

Óva intem azonban a kedves olvasót attól, hogy összehasonlítást tegyen a nyugati fővárosok utcáin le-fel sétáló szendvicsemberek és a mi reklámgyerekeink között. Nyugaton a szendvicsemberek — így nevezik azokat, akik mozgó hirdetőoszlopként hol itt, hol ott tűnnek fel a város forgalmas pontjain — nem az új idők jeleként slattyognak a bulvárokon. Ott nincs ilyen szép küldetésük. Rendszerint munkanélküliek vállalják ezt a munkát, hogy valamiből élni is tudjanak. Nálunk azonban nincs munkanélküliség. Ezek a pesti boyok és görlök valószínűleg job-ot (Job [dzsab] angolul munkát jelent) is kapnának a mi citynkben, városunkban. De ők inkább beálltak vevőcsalogató látványosságnak, show-nak.

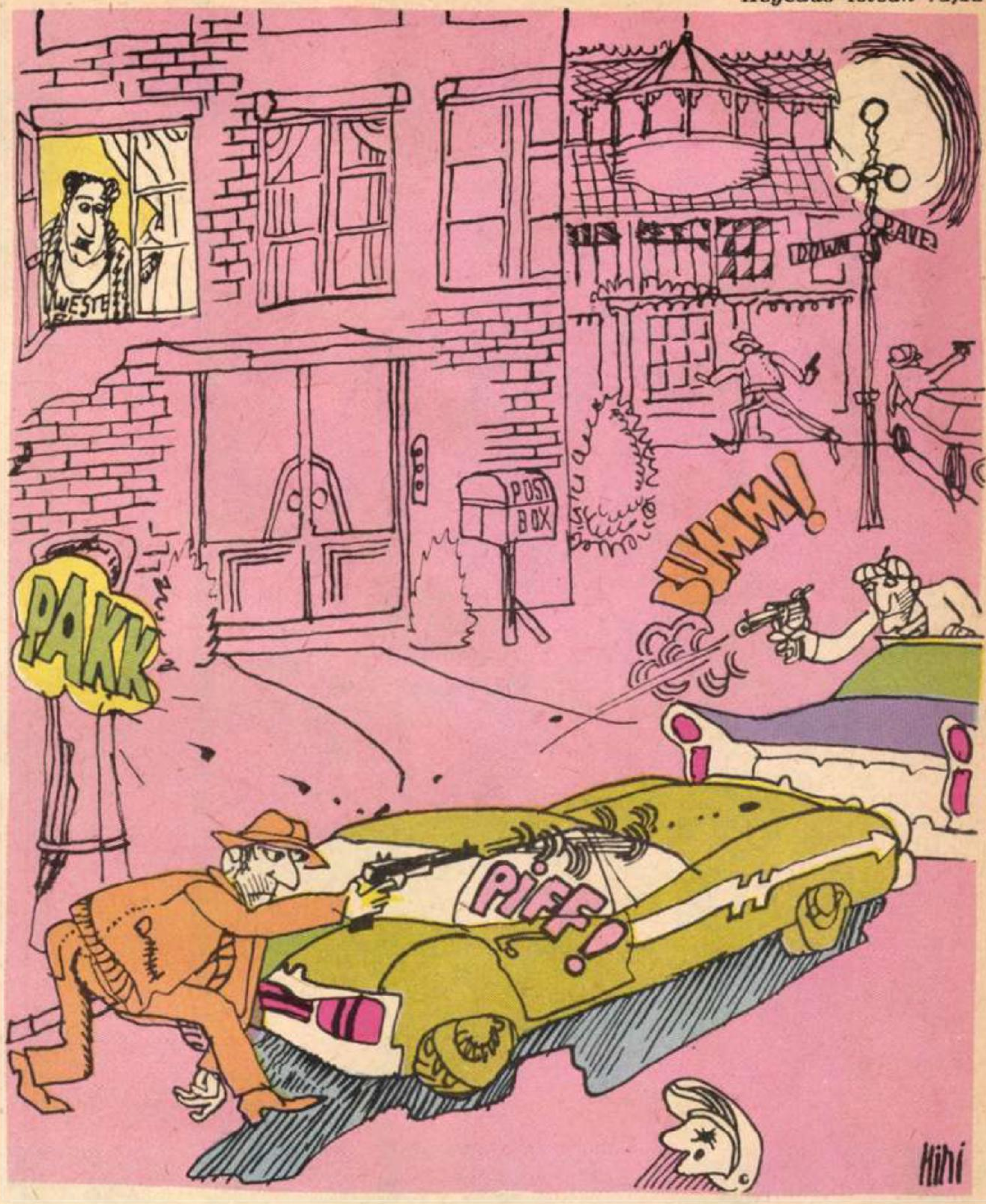
Én nem is az effajta reklám ellen tiltakozom, hanem az ellen, hogy ez a reklám az új idők jele. Mert, ha ez a reklám az új idők jele, akkor ez a cikkem legalábbis az új kor hajnala.

Alább nem adom.

Mikes György

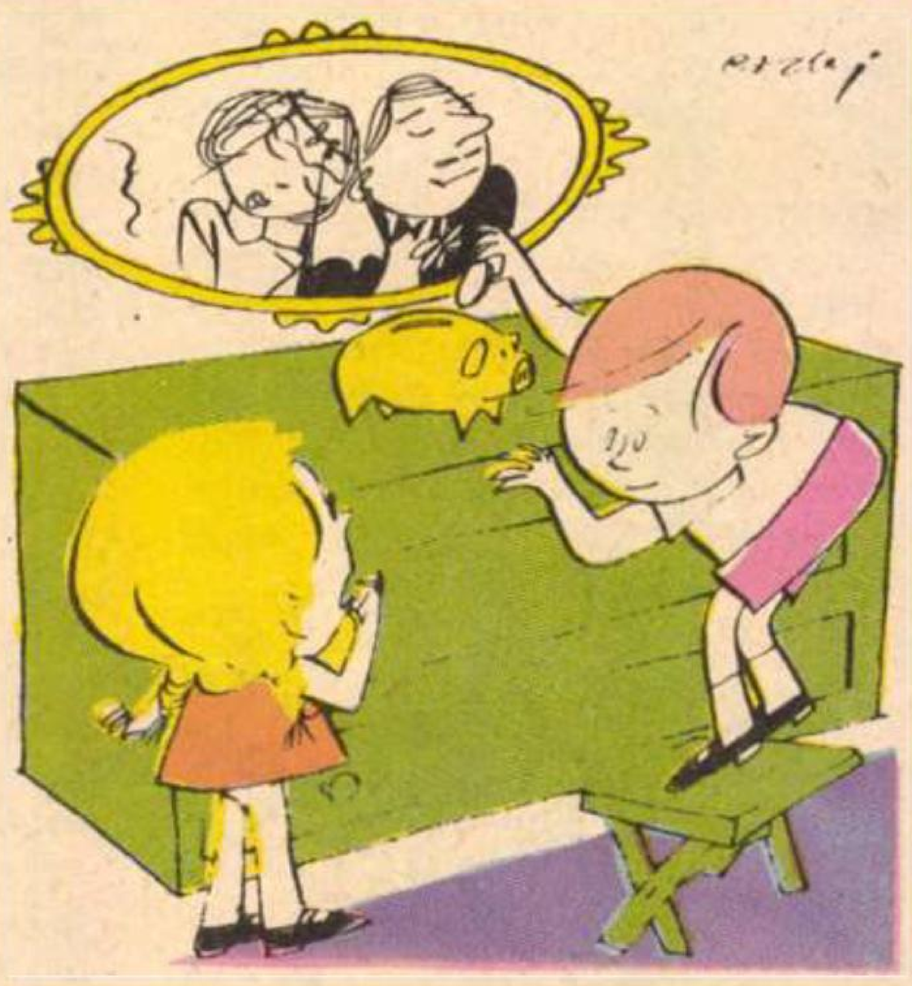
AMERIKAI ÉLETKÉP

Hegedűs István rajza

– Hé, emberek! Este tíz óra után lövöldözzenek hangtompítós revolverrel!

VÁLÁS UTÁN

– Mire gyűjtesz?
– Egy új apukára!

MinDenFÉle

Az elkényeztetett gyermek ritkán kényezteti el szüleit.

*

Az élet titka: élvezni is kell a megváltoztathatatlant, nemcsak belenyugodni.

*

Ne bántsuk emlékező képességünket! Sokkal több jut az eszébe az embernek, mint amennyit elfelejt.

*

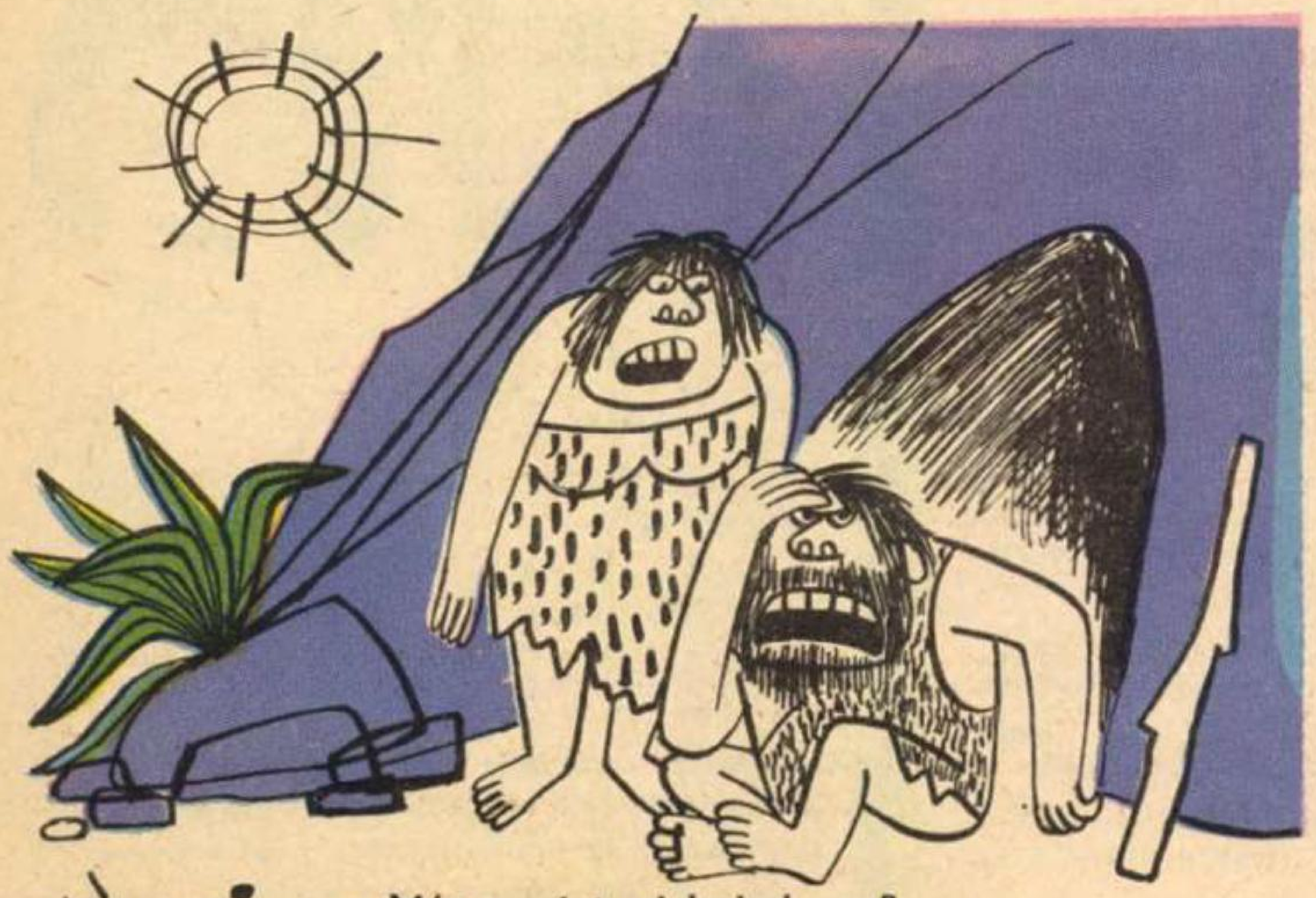
Ugy szidták egymást, mint egyik tudós a másikat.

*

Az illető fiatal politikus. Előtte még az egész közélet!

F. L.

ŐSKOR

– Már megint mi bajod van?
– Aggódom az emberiség jövője miatt!

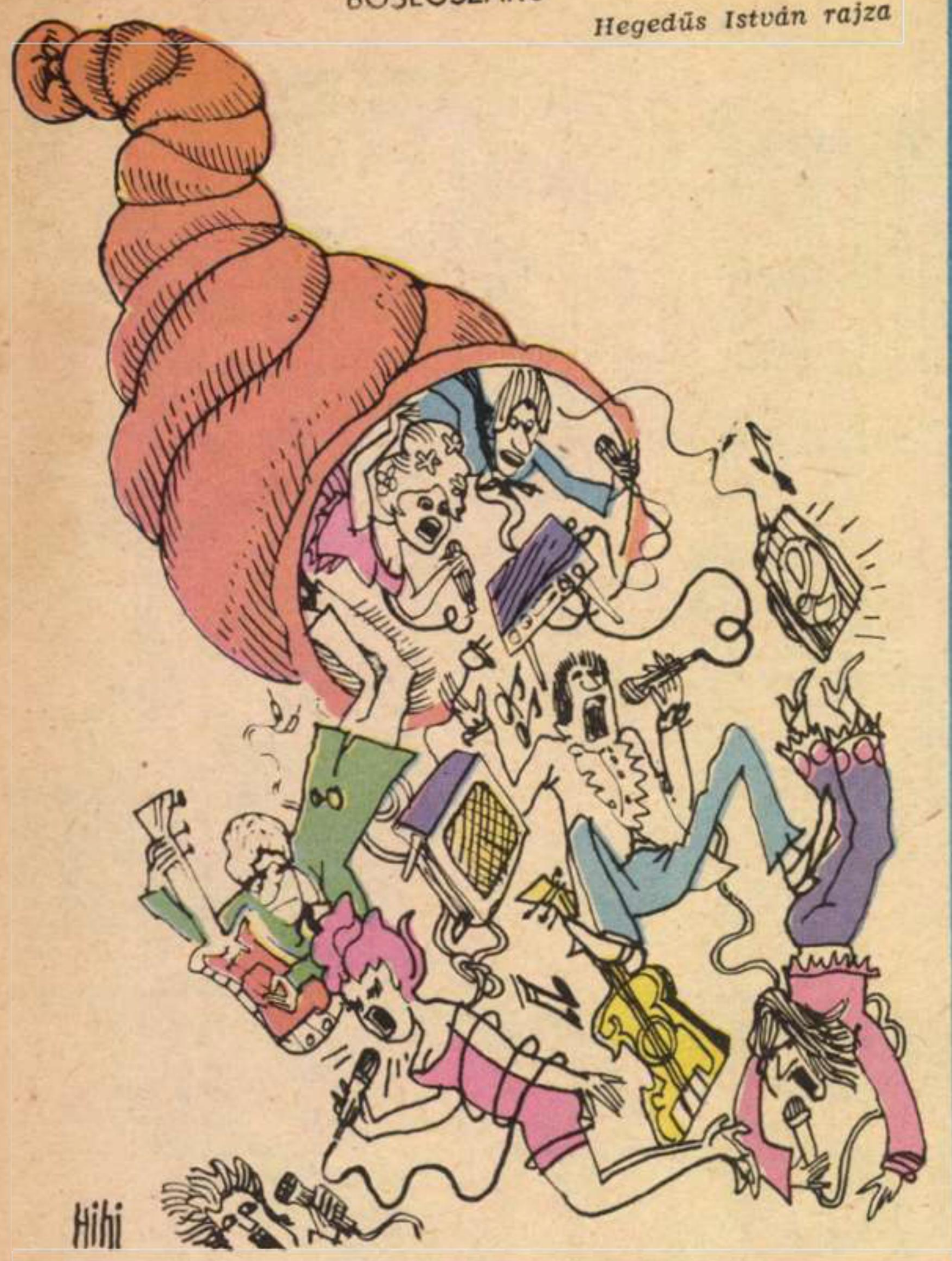
LEÁNYTÁBORBAN

– Ma is gyümölcsnapot tartunk?

BŐSÉGSZARU

Hegedűs István rajza

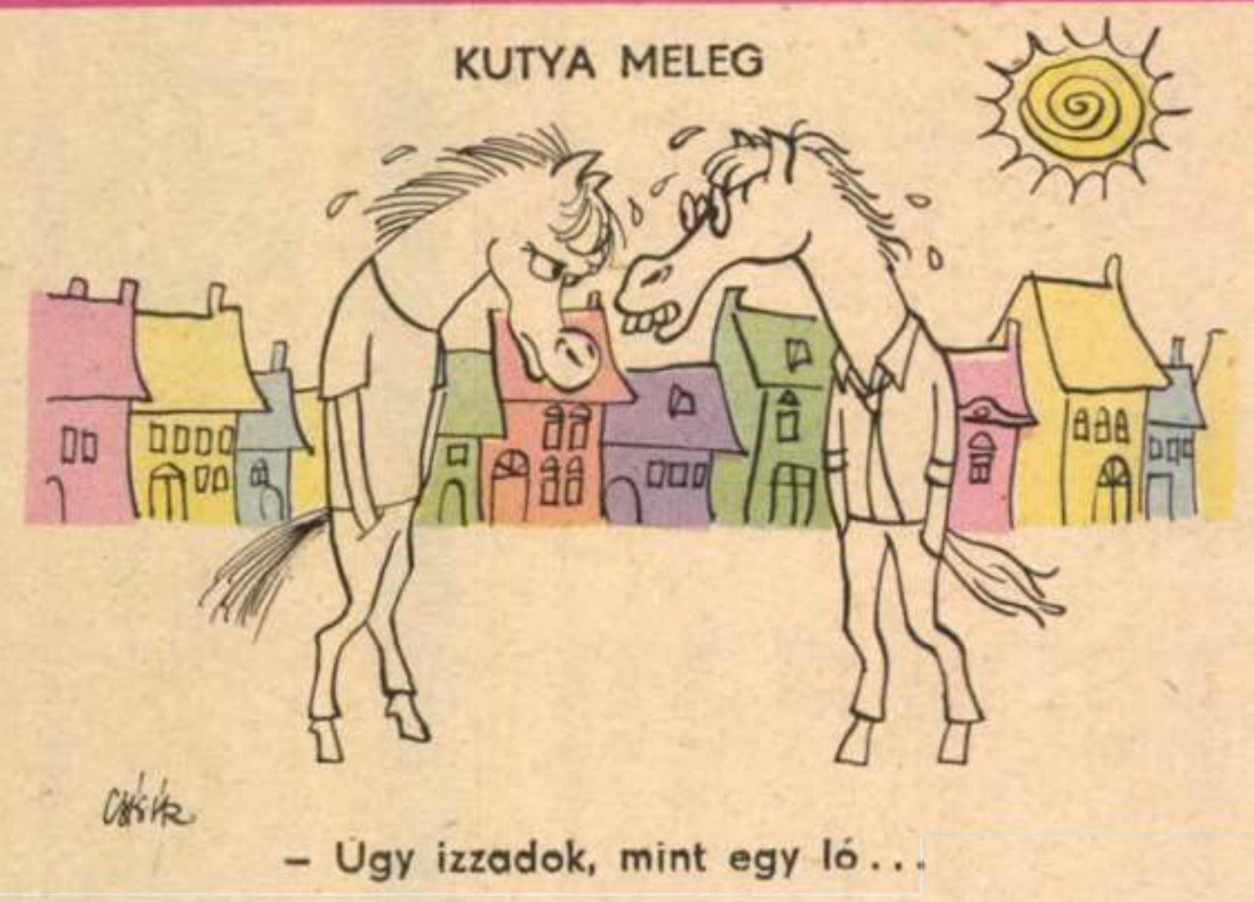

NŐI LAKÁSBERENDEZÉS

– Már mindent kicseréltem a lakásban, most téged foglak!

KUTYA MELEG

– Ugy izzadok, mint egy ló...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A FŐ, HOGY RAJTA VAN!

A piacokon sok visszaélésre ad alkalmat, hogy az eladók gyakran nem tüntetik fel a tartály súlyát, amelyben az árut a mérlegre teszik.

A napokban a Garay-téri piacon felhívtam erre az egyik felügyelő figyelmét is. A sok közül meg is mutattam neki egy árusítóhelyet, ahol az eladó tartállyal mért, de a tartályon nem szerepelt a súly.

A felügyelő szólt az árusnak, mire az diadalmasan megmutatta, hogy tévedés, fel van tüntetve a súly!

Hol?

A tartály fenekén!

Ki látja ott?!

A dologban a legfurcsább, hogy a felügyelő tudomásul vette a gondosan rejtett, tehát szabálytalan súly-feliratot, a fő, hogy rajta van, és folytatta „ellenőrző” körútját.

Dr. Csornay István
Bp. VII., Rottenbiller u. 10.

Ki a nagyvonalú?

Egy községi tanacs tisztviselője negyvenezer forinttal a zsebében Budapestre utazott, hogy a község részére vízvezetékszerelési anyagokat vásároljon. Közös ismerősükre hivatkozva melléje szegődött egy büntetett előéletű, foglalkozás nélküli férfi és felajánlotta, hogy segít neki a bevásárlásban. Együtt utaztak Pestre és az új ismerős a negyvenezer forint nagyobbik részét elsikkasztotta. A derék tisztviselő hazautazott, a szélhámos pedig az elsikkasztott pénzből heteken át Budapesten szórakozott, mulatókba járt, végül is egy szállodában bukott le, *„ahol magának és alkalmi nőismerősének két szobát bérelt, literszámra itta a Napóleont és a tokaji aszut, ám a szobaszámla kiegyelítésére nem maradt egy fillérje sem a vidéki tanács pénzéből”.*

Egyik napilapunkban olvastam az ügyet és talán fel sem figyeltem volna rá, ha az újságcikk nem *nagyvonalú szélhámosnak* titulálja ezt az egyáltalán nem nagyvonalú, hanem csak egészen kiskaliberű csalót. De ennek titulálta...

Nekem, kérem szépen, egy nagyvonalú szélhámos ne negyvenezer forintot sikkasszon, hanem legalább négyszázezret, vagy még ennél is többet. Ha mégis csak negyvenezret sikkaszt, akkor nevezzük egyszerűen csalónak, csirkefogónak, tolvajnak, sikkasztónak, szélhámosnak, de semmiképp sem nagyvonalúnak. Pláne, ahogy lebukott: az ügyefogyott még a szobaszámláját sem tudta kifizetni. Mit szól majd a világ, ha egy ilyen szimpla szélhámost nagyvonalú jelzővel illetünk?

Én, kérem szépen, nála sokkal nagyvonalúbbnak tartom azt a derék és naiv tanácsi tisztviselőt, aki jóhiszeműen segítőtársává fogadta ezt a pitiáner szélhámost, és módot adott neki arra, hogy elcsalja tőle a közpénzt. A világért sem akarnám megbántani a községi tanács tisztviselőjét, van őneki bizonyára elég izgalma ebből a csalási ügyből, de az a véleményem, hogy egy kicsivel jobban körülnézhetett volna a háza táján. És nem ilyen nagyvonalúan...

Azért beszélek erről, kérem szépen, mert az ilyenféle nagyvonalúság nem egyedülálló jelenség. Mindjárt másnap, hasonló nagyvonalúságról olvastam egy másik napilapunkban. Egy kárpitos kisiparos károsította meg főleg vidéki ügyfeleit, 150—200 ezer forinttal. Kisebb-nagyobb előlegeket vett fel bútorra, de elmulasztotta a portékát leszállítani. A csaló kisiparost a cikk már nem is nagyvonalúnak, hanem egyenesen „a bútornepperek királyának” nevezi és rangsorolja. Igaz, hogy 150—200 ezer forint nagy pénz, de feltevésem szerint akadna még számos olyan nagyobb stílű szélhámos a nagy magyar éjszakában, aki inkább megérdemelné a királyi címet.

Szerintem, kérem szépen, ennek a szélhámosnak az esetében is az a tisztviselő járt el nagyvonalúan, akinek hivatalból a feladata volt, hogy a bútornepperek királyának már jóval előbb a körmére nézzen. Azt olvasom ugyanis a cikkben, hogy a tanács illetékes osztálya négyszer vonta meg a szélhámos iparengedélyét, *„ezeket a határozatokat másodfokon is jóváhagyták, de hogy, hogy nem, sohasem hajtották végre. Így űzhette a kárpitos iparengedéllyel bűnös tevékenységét”.*

Engem, kérem szépen, éppen ez a „hogyhogynem” érdekelne! Miért nem hajtották végre? És ki nem hajtotta végre? — kérdem illő tisztelettel. — Ez aztán az igazi nagyvonalúság — felelem ugyancsak illő tisztelettel.

De én, kérem szépen, még ennél is nagyobb nagyvonalúságnak tartom azt, hogy a nepperek királyát már akkor nem buktatták le, amikor a cikk szerint: a kerületi tanács az adótartozásai fejében többször is zárolta a műhelyét, *„olyankor, amikor volt benne áru. De mire elárverezték volna a lefoglalt értékeket, a kárpitos rendszerint feltörte a műhelyt és mindenen túladott. Ez egymagában is bűncselekmény”.*

Szép-szép a nagyvonalúság, de azért talán mégsem legyünk annyira nagyvonalúak, hogy türelmesen megvárjuk, amíg a kis csalókból nagy csalók és kis szélhámosokból nepper-királyok lesznek!

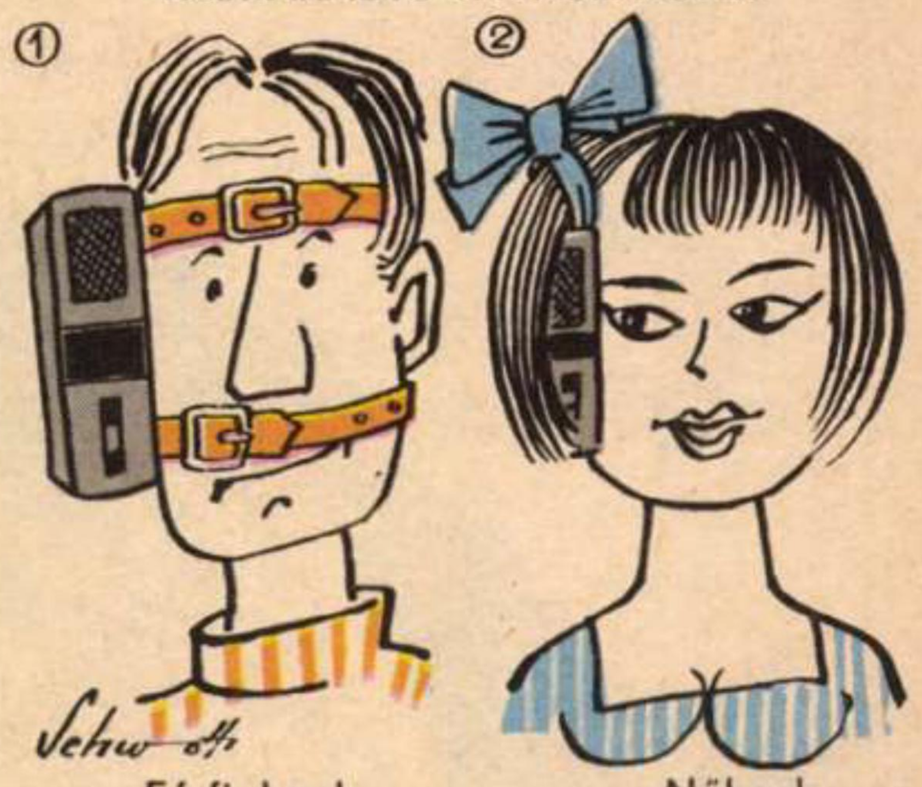
Földes György

MÉLTATLANKODÁS

– Még egy valamirevaló fagylaltmérgezés se volt a faluban!

TÁSKARÁDIÓ-JAVASLATUNK

Férfiaknak szíjazattal

Nőknek haj alá

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltóknak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

MEGÉRKEZÉS A VIT-RŐL

(Endrődi István rajza)

– Nem tetszett látni a Kovács Jóskát?
– Hisz én vagyok az, édesanyám!

NŐTT A BALESETEK SZÁMA

MINI-ADAG

Valóban kicsi a hús, uram, de ezzel csökkentjük az ételmérgezés lehetőségét.

A MERÉNYLET

Texasi kegyetlenségű merénylet tartja izgalomban a budapesti Fényelem Ipari Művek közel negyedmillió dolgozóját. A példátlan kegyetlenséggel elkövetett merénylet áldozata Konkrát Jenő, a vállalat közszeretetben álló és kiváló üzemelemzője, akit fényes nappal, útban a Népi Ellenőrzési Bizottság felé, mintegy kétszáz méterrel a Bizottság székháza előtt kíméletlenül kinyírtak.

Konkrát Jenő fél tizenegy után öt perccel lépett ki a Fényelem Ipari Művek kapuján, hogy gyalogosan tegye meg azt a néhány száz lépést, mely a közelben levő ellenőrzési bizottság székházához vezetett. Ezt megelőzően az áldozat egy kibővített vezetőségi ülésen szólalt fel, s igen bátor és súlyos bírálatot mondott a Fényelemben felismert egyes jelenségekről. Ezután indult el tragikus útjára.

A merénylet rekonstruálása szerint Konkrát Jenő az útnak mintegy ötvenméteres szakaszát a Fényelem igazgatósági épülete előtt tette meg, itt elhaladtában érte a támadás. A nyomozás első adatai szerint az épület egyik második emeleti sarokszobájából három telefont adtak le rá, illetve róla, gyors egymásutánban. Az első telefon Konkrát magánéletét találta el és súlyosan megsebesítette. A következő két telefon mindegyike halálos sérülést okozott. A második telefon Konkrát származásán hatolt be, mélyen a nagyszülőkig, és egy 1950-es feljelentésen állapodott meg. A szerencsétlen üzemelemzőre leadott harmadik telefon a jellemébe vágott bele, s a felettes szervein hagyta el az áldozat testét.

Az első, hivatalos jelentés megállapítása szerint Konkrát Jenőre e g y e t l e n s z e m é l y adta le a három telefont, ez azonban később egyre hihetetlenebbnek látszott. A hivatalos vizsgálatot vezető szervek mindent elkövettek, hogy a Konkrát elleni merényletet egy ember akciójának tulajdonítsák. A dolgozók felháborodása azonban oly elemi erejű volt, hogy számos csoport alakult, akik önálló nyomozásba kezdtek a merénylettel kapcsolatosan, s ennek során meglepő felfedezéseket tettek.

Mindenekelőtt azt vizsgálták meg, hogy vajon képes volt-e egyetlen személy olyan rövid idő alatt, amíg Konkrát az irodaépület előtt elhaladt, három telefont leadni. Kísérletképpen két kiváló titkárnővel próbát tettek: az első két telefont bonyolított le ennyi idő alatt, míg a második csupán egy telefont és a második szám meghívását tudta végrehajtani. Miután a merénylő a harmadik telefont egy közismerten túlterhelt központon át adta le, szinte kizárható lett annak a lehetősége, hogy a három telefon egyazon személy kezétől származhatott.

A szenzáció erejével hatott a Fényelem Művek árubeszerzőjének tanúvallomása, aki elmondotta, hogy az épületből nem sokkal Konkrát után lépett ki, s csaknem fellökte őt egy férfi, aki mellette rohant ki a kapun, s ilyenmódon csupán a hátát látta a férfinak, arcát nem. A férfi — feltehetően a telefonáló cinkosa — egyenesen a szemközti telefonfülkébe sietett, feltűnően viharosan. Az árubeszerzőt, e vallomása után néhány nappal a zagyvakisfelsői szénbányába helyezték, s azóta nem nyilatkozik.

A közvélemény igazságra vár, az ügyben még számos gyanú merült fel, azonban közben újabb merénylet veti elő árnyékát: Konkrát Jenő helyettese úgy nyilatkozott, hogy felemeli azt a zászlót, amelyet tiszta emlékezetű főnöke kezéből ütöttek ki. Az útvonalat az ellenőrzési bizottság felé barátai tanácsára egyelőre titokban tartja.

Somogyi Pál

ÉDES ÉLET

A Budapesti Csokoládégyár most ünnepli fennállásának századik évét, és fiatalabb, mint valaha. Nemcsak azért, mert műhelyeiben a legmodernebb gépekkel, automatasorokkal találkozunk, mert a közelmúltban új épületekkel bővült, hanem legfőképpen azért, mert rengeteg csinos, vidám, fiatal nő dolgozik itt.

*

A csokoládégyártás roppant egyszerű. Ghánából, Braziliából kakaóbabot kell hozni, meg kell pörkölni, a héját le kell szedni, aztán megőrölni. Adjunk hozzá cukrot, kakaóvajat, zamatosító anyagokat. Hengereljük, főzzük, kavarjuk, finomítsuk, kenjük, gyúrjuk, érleljük, keverjük vaníliával, fahéjjal, kumarinnal, tejjel, pörkölt kávéval, tegyünk bele még mogyorót, narancsot, diót, mentolt, miegymást, végül formázzuk, hűtsük le és csomagoljuk. Ezzel már kész is.

*

A gyárban m o s t egyetlen munkahét alatt annyi csokoládét, cukorkát, kakaóport készítenek, mint h a j d a n az egész 1935-ös esztendőben. Áruikból sokat szállítanak a határokon túlra, sőt, itt gyártják a magyar üzletekben kapható idegen nyelvű feliratos csokikat is. A rossz nyelvek szerint ezeket a külföldi megrendelő nem vette át, szerintünk azonban mindössze egy figyelmes gesztusról van szó. A gyár vezetősége így óhajt azoknak az ínyenceknek a kedvében járni, akiknek csak az olyan csokoládé ízlik igazán, amelyiknek nem értik a címkéjét.

*

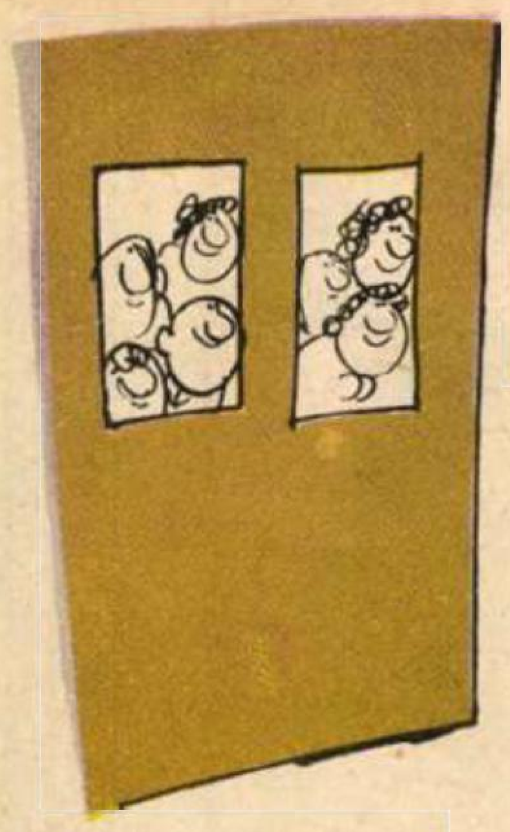
Egy kis ipar-történet. Valaha Mexikóban pénzként használták a csokoládét. Hogy hogyan csinálták ezt abban a nagy melegben, nem értjük. Hiszen nálunk még a fém- és a papírpénz is gyakran elolvad az ember kezében.

*

A gyár vezetőinek nagy gondja a raktárhiány. Épült ugyan egy csarnok, de az kell a szaloncukornak, amit folyamatosan készítenek, hatalmas mennyiségben.

Javaslatunk a raktár-probléma megoldására: legyen minden héten karácsony!

Kürti András és **Sajdik Ferenc** riportja

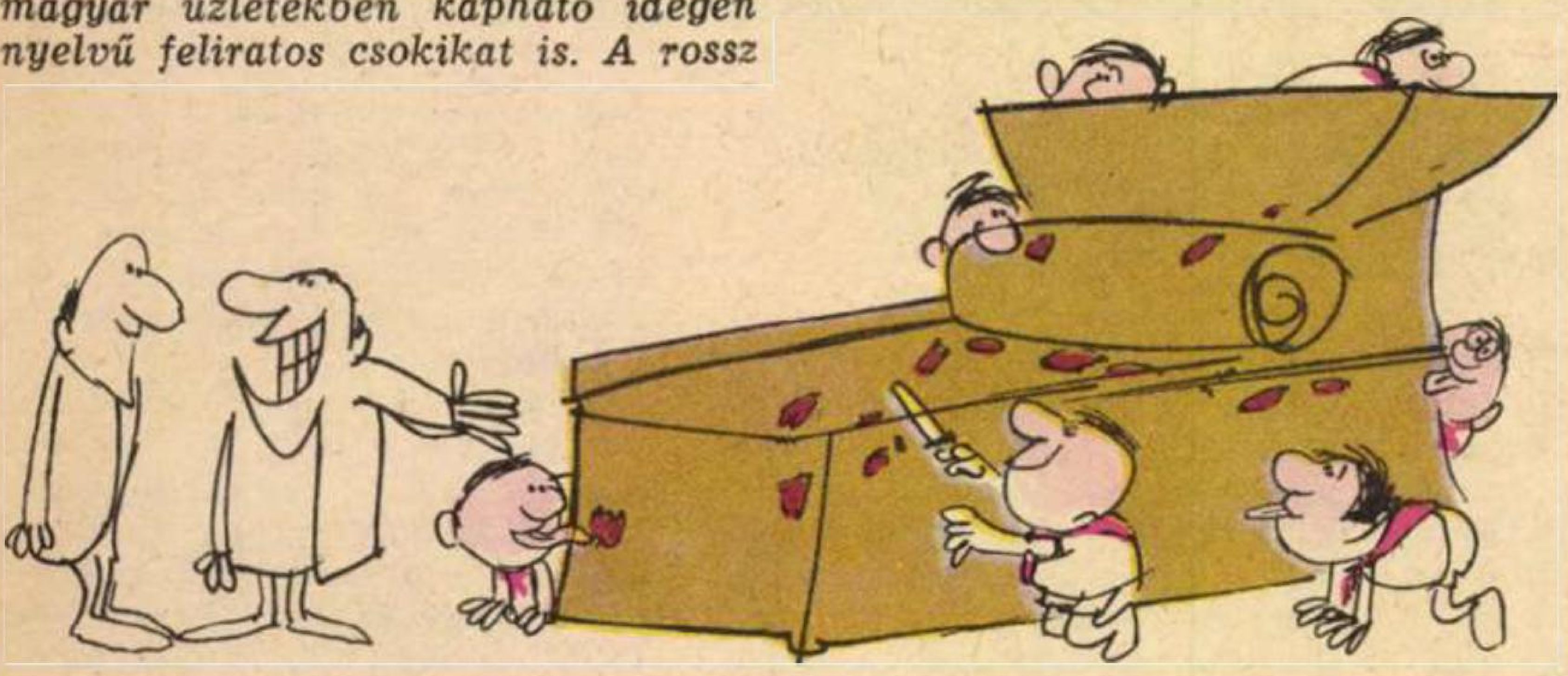

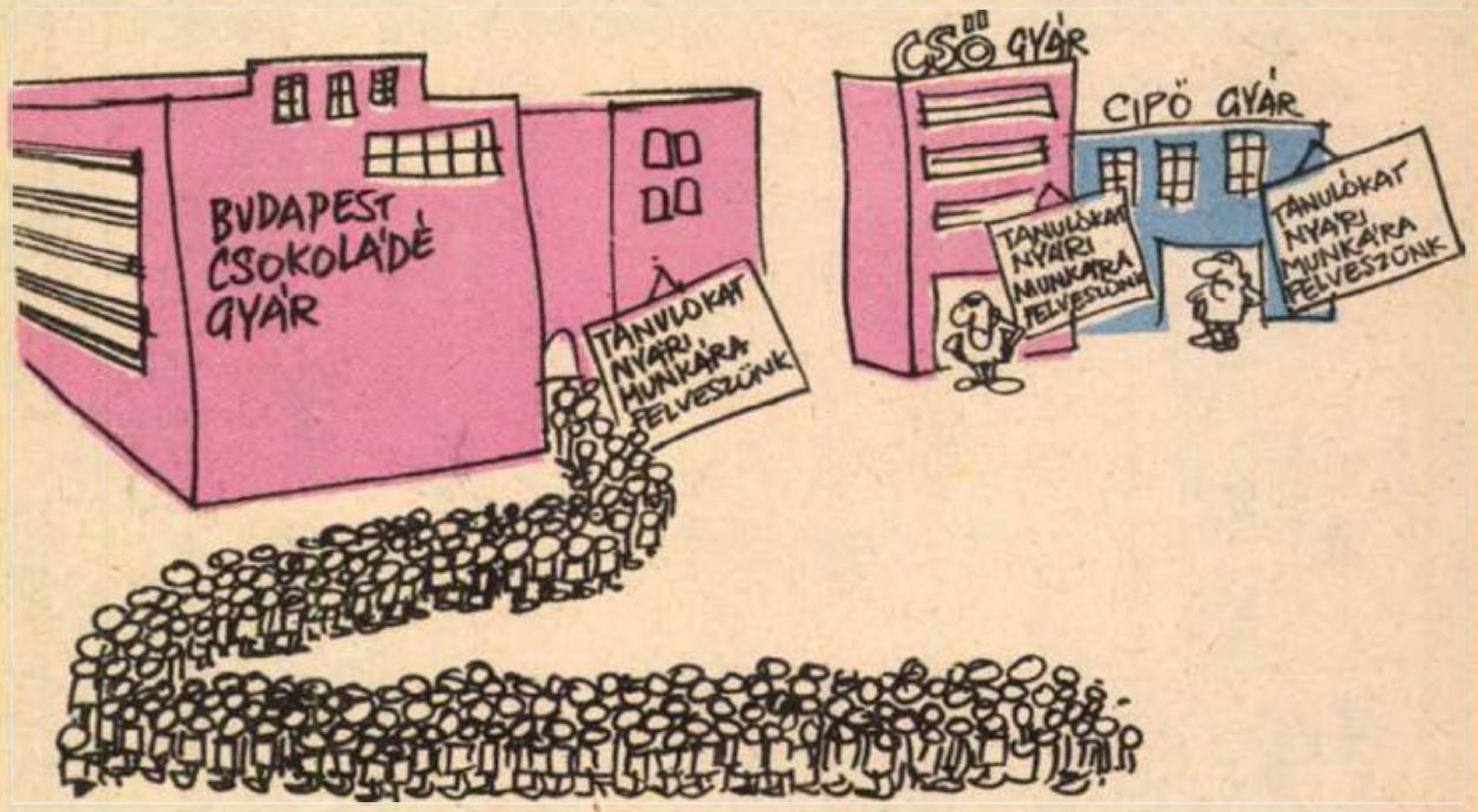
BUCSOK-CSOKOLÁDÉ

– Pont most szüntették be a gyártást, amikor már sikerrel szerepelhettünk volna a giccskiállításon!

– Ha a szomszéd iskola úttörőőrse patronálná az üzemet, mi lennénk a legtisztább gyár az országban!

FANTASZTIKUS

1

A hangversenyterem zsúfolásig megtelt. A világhírű zongoraművész — egyébként hazánkfia — hangversenyére csak az érdeklődők kis része juthatott be. Pontosan nyolc órakor elhalkult a zsongás. Felgyúltak a reflektorok, és tökéletes szabású frakkjában megjelent a zongoravirtuóz. Tomboló tapsvihar fogadta. A zenei világ előkelőségei, partitúrát szorongató hangversenyrajongók, a komoly zene fanatikusai szent eksztázisban várták a Mestert. A művész, mély meghajlással köszönte meg az előlegezett tapsokat, aztán leült a zongorához és máris felcsendült Liszt egyik zongoraversenye. A Mester szinte ráfeküdt a zene hullámaira, és ájtatos révületben tolmácsolta a zeneművet. Ekkor a negyedik sorból felkiáltott egy zengő barna bariton:

— Azt húzd inkább, Lajos, hogy „Nem loptam én életemben, csak egy csikót Debrecenben."

A teremben jéghideggé dermedt a levegő. Mindenki azt várta, hogy a Mester felugrik és halálra sértve elrohan. Más történt. Ujjai egy pillanatra megálltak a billentyűkön, aztán eljátszotta a megrendelt dalt. Ráadásként a „Nem vagy legény Berci, nem mersz megölelni" kezdetű nótát muzsikálta. A koncert befejezéseként az egész terem együtt énekelt a Mesterrel:

— Szeressük egymást gyerekek, a szív a legszebb kincs . . .

A hangverseny után felkerekedett az egész társaság és a Mesterrel az élen, átmentek egy budai kiskocsmába, ahol túróscsusza és kecskeméti kadar mellett hajnalig húzatták Beléndesi Törköly Pali népizenekarával Chopin egyik etűdjét.

2

— Foglaljon helyet. Szivar, cigaretta? — kérdezte barátságosan az igazgató Stepp Árpádot.

— Köszönöm, nem dohányzom — felelte halkan, zavartan a férfi. Látszott, hogy nehezen talál szavakat mondanivalójához.

— Nagyon kérem, beszéljen, mert öt perc múlva külföldi üzletfelekkel tárgyalok. No, kivele, miről van szó?

A férfi szaggatottan lélegzett:

— A fizetésemmel kapcsolatban . . . Már négy éve, hogy itt vagyok a vállalatnál . . .

— Ne is folytassa — vágott közbe a vezető. — Fizetésemelési ügyekben forduljon közvetlenül . . .

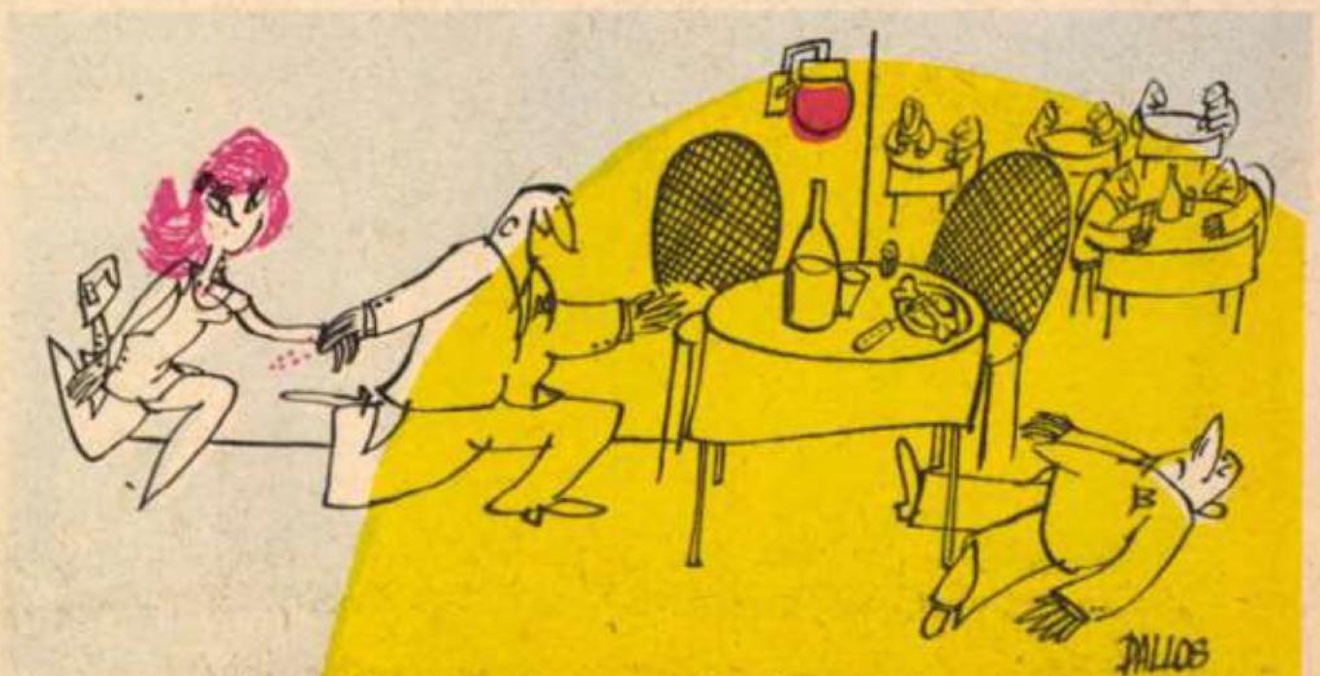
— Bocsánat — vágott közbe Stepp Árpád. — Azt hiszem félreértett. Én fizetéscsökkentést kérek. Mégis csak furcsa, hogy vannak itt nálam sokkal jobb szakemberek és kevesebbet keresnek, mint én. Sokáig vergődtem kérem, míg idáig eljutottam. Az embernek lelkiismerete is van. Kiszámítottam, hogy az én hanyag munkám pontosan mennyit ér. Engedje meg, hogy visszamenőleg átnyújtsam a szerintem jogtalanul felvett négyezerhétszázhetvenhárom forint nyolcvan fillért. Fordítsák az összeget jótékonysági célra. Ugye, segít nekem? — kérdezte könyörögve.

— Legyen nyugodt. Jövő hónapban már a felét sem kapja az eddigi fizetésének — mondta az igazgató jóindulattal.

— Köszönöm. Végre nyugodt lelkiismerettel vehetem át a borítékot — mormolta boldogan, és kihátrált az ajtón.

Galambos Szilveszter

ÉTELMÉRGEZÉS

– Szívecském, van egy szabad asztal . . .

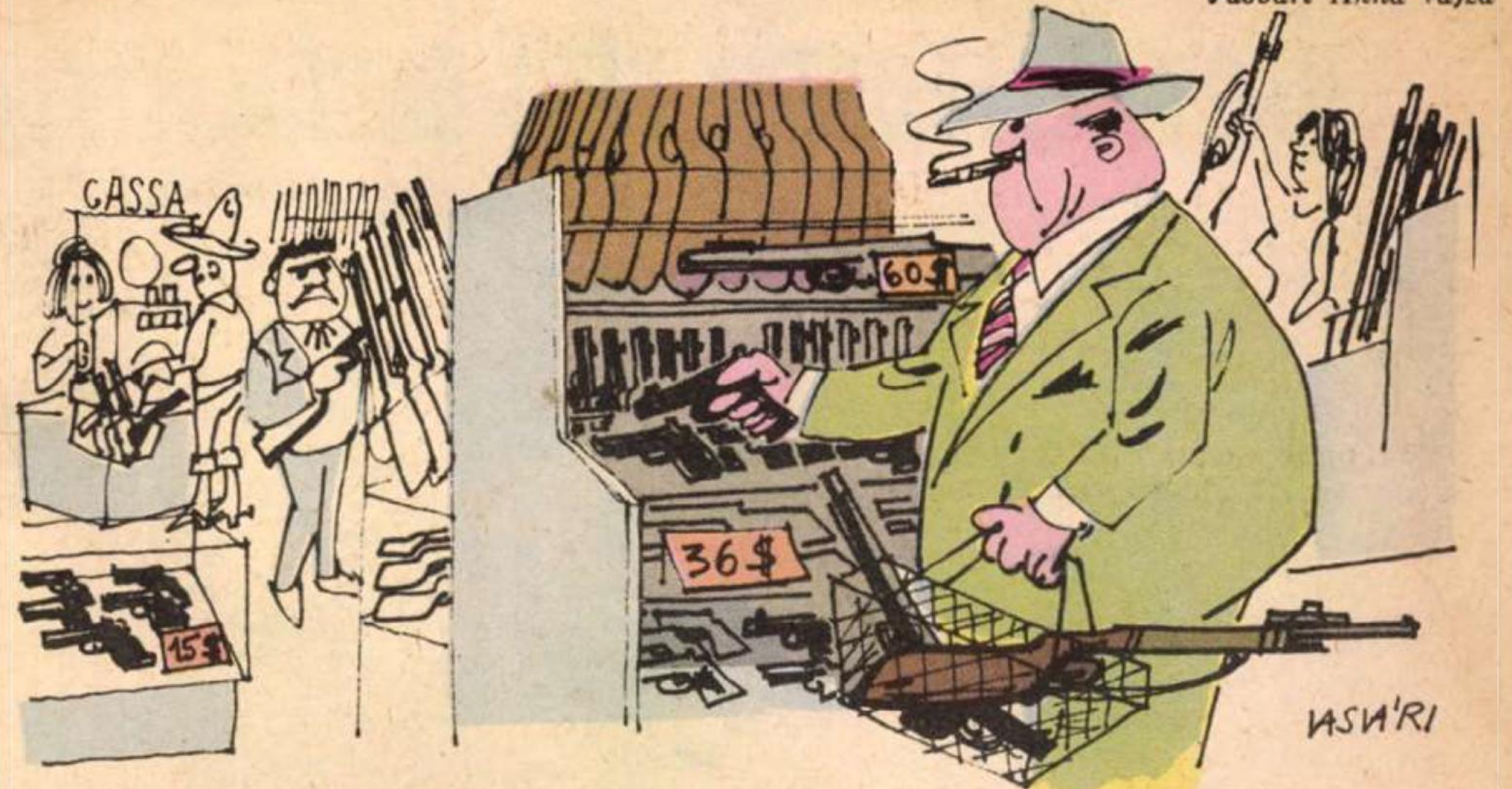
KÉP A JÖVŐBŐL

– Egy filmfesztiválon nyertem ...

TEXASI ÖNKISZOLGÁLÓ BOLT

Vasvári Anna rajza

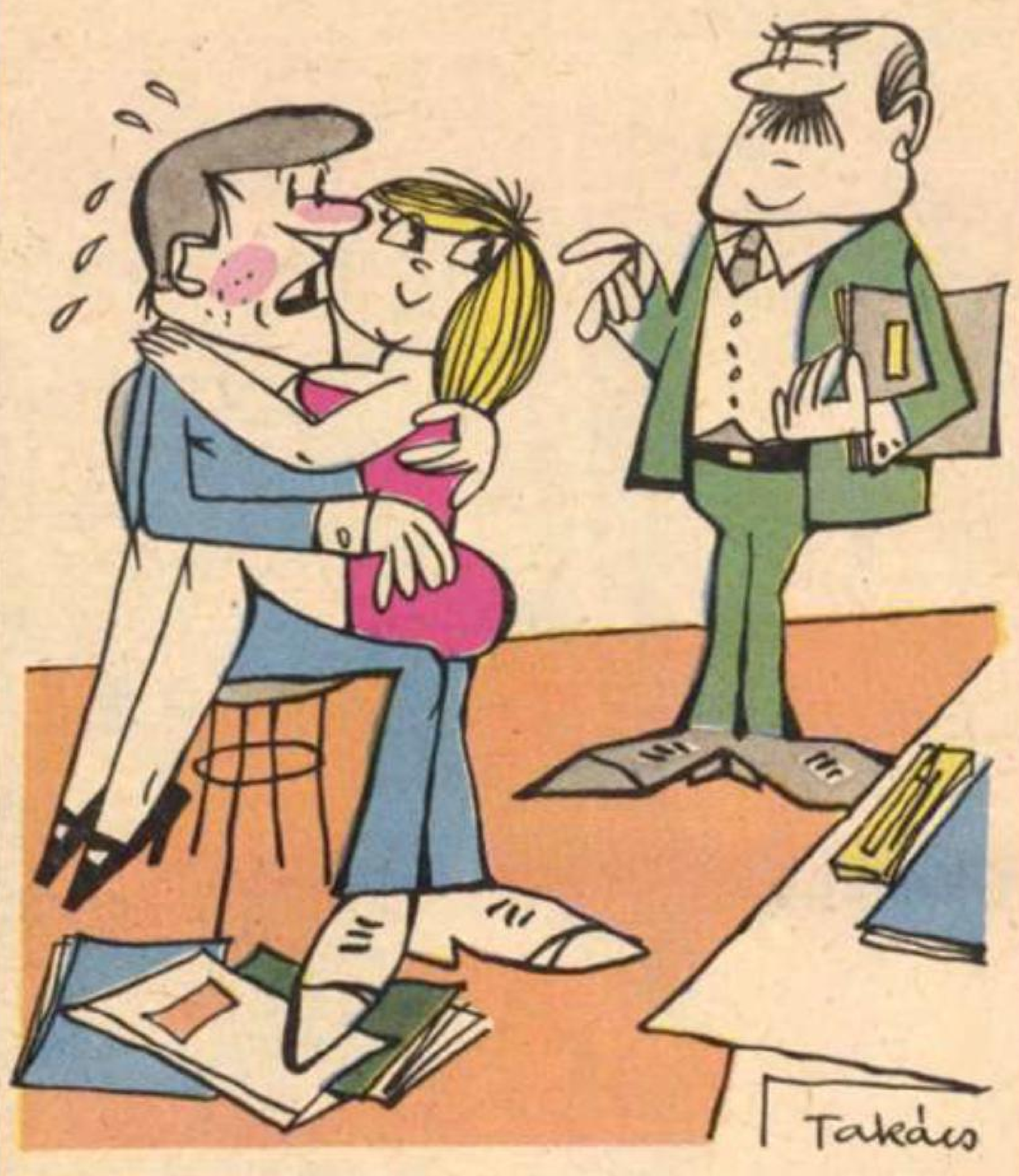
Divatos nevek

Hogy melyek ma a divatos
keresztnevek Budán s Pesten,
azt a Magyar Nyelvőr című
folyóiratból kilestem.
A lányoknál Andrea és
Ildi vezet a névlistán,
a fiúknál Zoltán, László
s alig kapnak ma a Pistán.
Fogy a János, fogy a József,
szaporodik Gábor s Péter –
mit is kezdhet ma egy férfi,
mondjuk, ósdi Móric névvel?!
Szubjektíve nekem mégis
László tetszik – e név oly jó –,
főképpen, ha a László nem
Benkő, Bakó, hanem

(donkó)

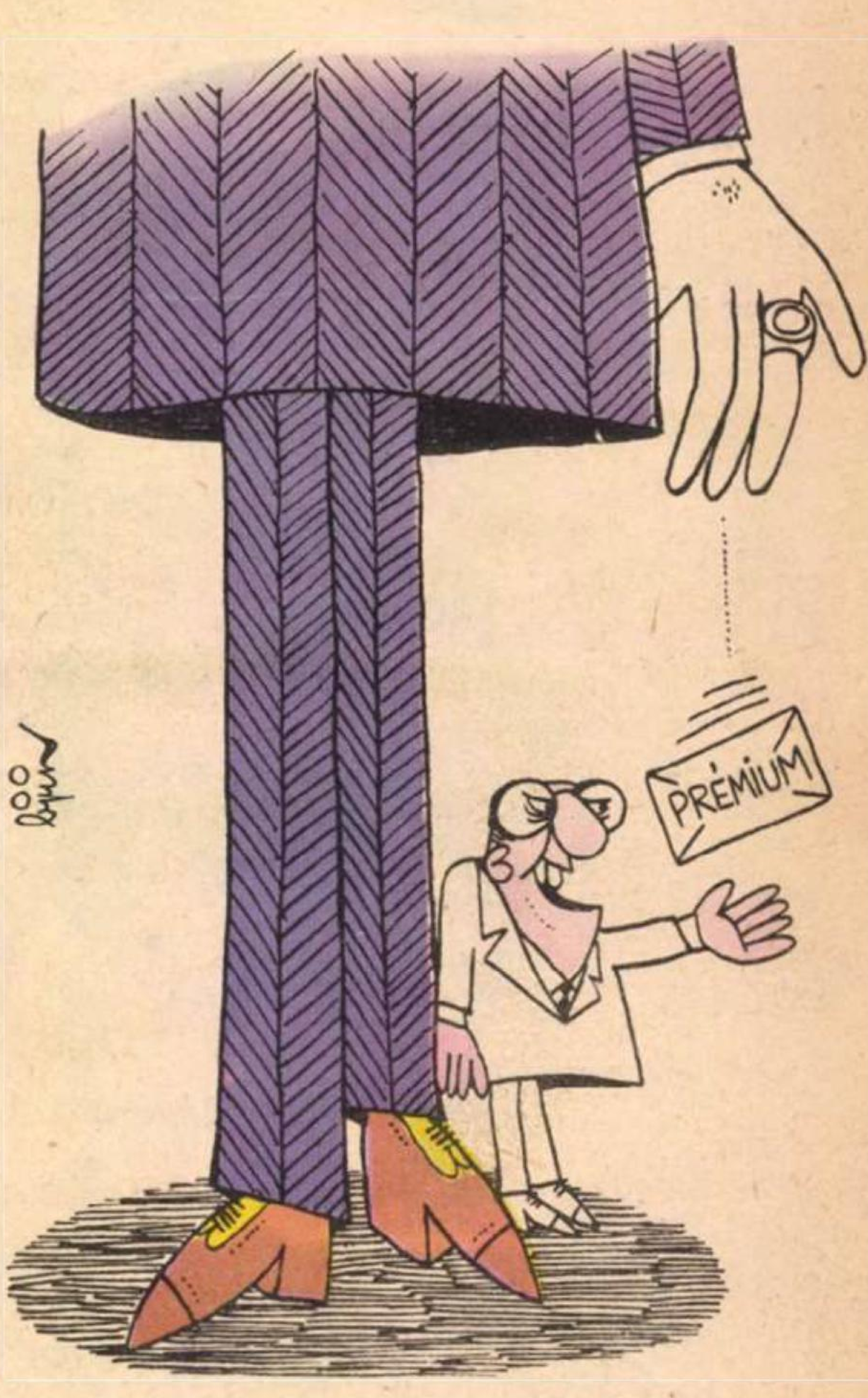

PÓTVIZSGÁK IDEJÉN

– Tanár úr, kérem – ő a kabala babám!

HELYEZKEDÉS

– Itt mindig leesik valami ...

Pesti tudósítónktól

Könnyen végzetessé váló kalandom volt az egyik éjszaka. Elhagyatott, sötét vidéken mentem keresztül és útonállók támadtak meg. Szerencsére előzőleg egy kiló citromot vásároltam, s ezekkel a gyémántkeménységű gyümölcsökkel dobáltam meg támadóimat.

Az útonállók zúzott sebekkel hanyatt-homlok menekültek.

*

Olvasom, hogy nem veszik nyilvántartásba az Egyesült Államokban a lőfegyver-tulajdonosokat. Ez kétségtelenül túlságosan nagy munka lenne, hiszen az USA lakossága már túllépte a 200 milliót.

De van egy kisegítő indítványom: vegyék nyilvántartásba azokat, akiknek nincs lőfegyverük. Ennek a kis füzetnek az ára nem terhelné meg túlságosan az amerikai költségvetést.

*

Saját szememmel láttam ...

Kisfiú ballagott a Rákóczi úton. Kezében fagylalttölcsér, azt nyalogatta. Aztán véletlenül leejtette a tölcsért. Fölvette a földről és tovább majszolta a fagylalt maradékát.

Jó lenne tudni a KÖJÁL szakvéleményét, hogy vajon elég sterilek-e fővárosunkban a gyalogjárdák.

f. l.

ÍGY MULAT EGY MAGYAR ÚR

– De hiszen te betegállományban vagy!
– Már jobban vagyok ...

NAGY FELFEDEZŐK PEST-BUDÁN...

KŐRÖSI CSOMA SÁNDOR

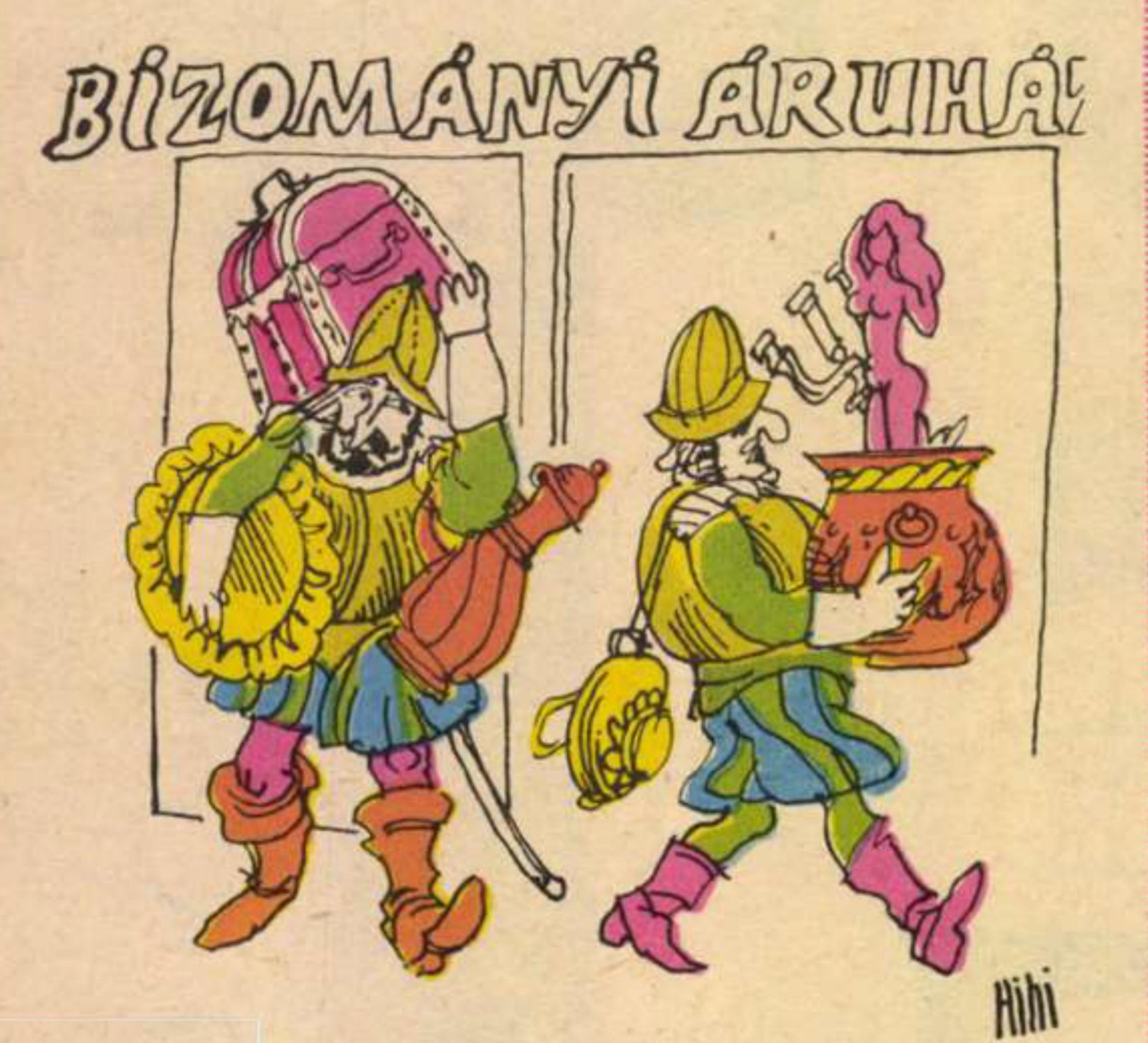
– Hogyan fogom én itt az ősmagyarokat megtalálni?

STEPHENSON

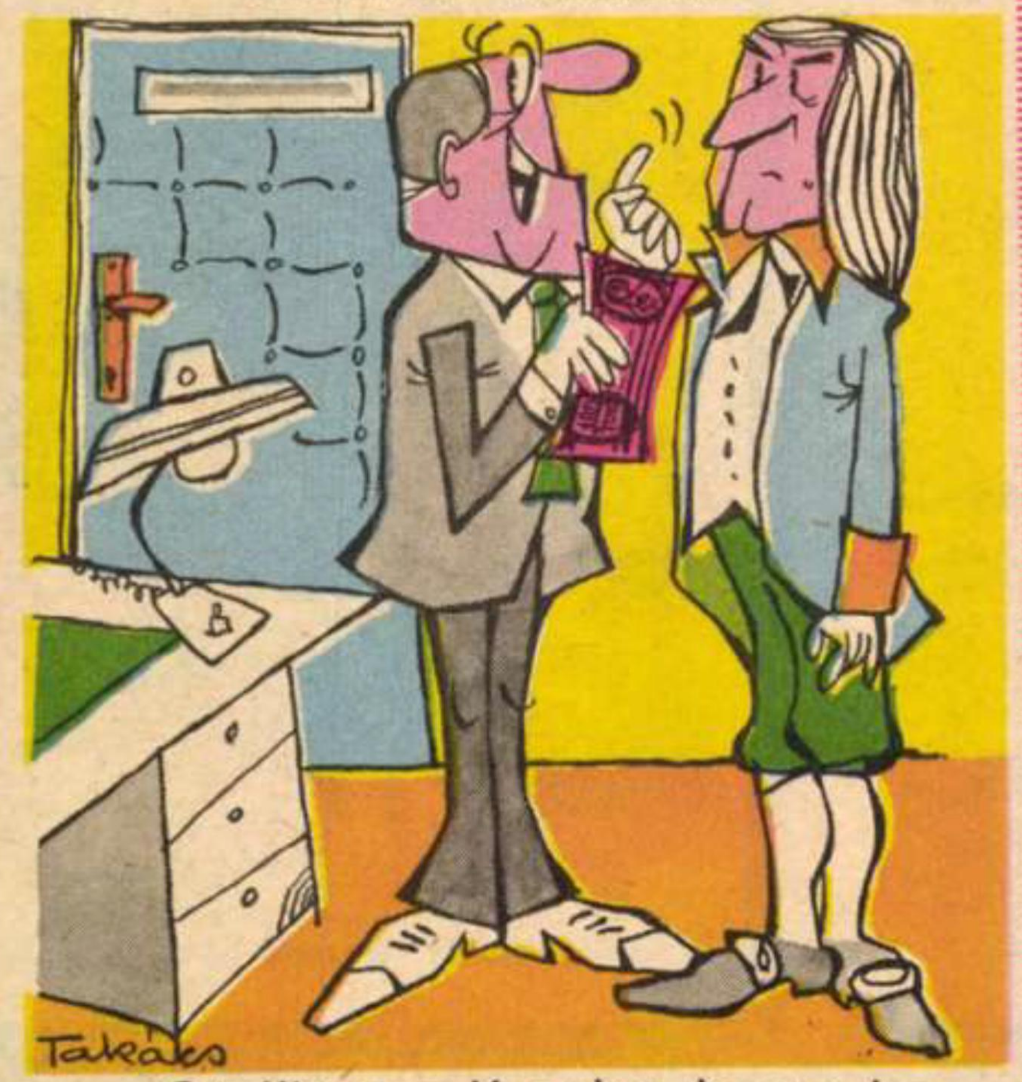
– Nono, a késést nem mi találtuk fel!

CORTEZ

– Ide máskor is eljövünk, fiúk!...

BENJAMIN FRANKLIN

– Csinálja meg jó ember, hogy a legközelebbi zivatarkor, egyenesen a főnökbe csapjon a villám!

KOLUMBUSZ

– Ezek már előttem felfedezt kát...

KÉT TÖRTÉNET

Éjjel egy óra. A Nyugati pályaudvar mellett kivilágított szörp-automata. Az éjszaka szomjas vándorának valóságos oázis: erdei bogyó-szörpök kaphatók, két forintért, hűtve. Állandóan olvassuk a sajtóban, hogy alkohol helyett fogyasszunk szörpöket. Hát akkor fogyasszunk! Előkerül egy kétforintos, bedobjuk a megfelelő nyílásba és lent máris ömlik vastag sugárban az üdítő, vitamindús, hűtött szörp.

Bele egyenesen a lefolyóba. Ugyanis a hozzávaló pohár már elfogyott. Senkit károsodás nem ért. A gép kiadta a szörpöt, mi úgy kacagtunk, hogy teljesen felüdültünk, már nem voltunk szomjasak. Happy-end.

*

Hajnali öt óra. Az orvosprofesszor színész fia már ébren van, borotválkozik, reggelizik, várja a filmgyár gépkocsiját, hogy kivigyék a forgatás színhelyére. Csengetnek, kimegy, de a filmesek helyett egy vidéki bácsika álldogál a bejáratnál.

— A doktor úrhoz jöttem — mondja nyugodtan, semmi jel nem utal arra, hogy valami hirtelen szerencsétlenség miatt rohant volna ide.

— Még alszik a doktor ir, mi történt?

— Semmi különös — mondja a bácsika —, a derekammal nincs valami rendben, gondoltam, megnézetem a doktor úrral.

— Ember, hát most reggel öt óra van! A doktor úr csak hét órakor kel! Miért zavarja ilyen korán?

— Igen? Akkor mit jelent ez a tábla? — mutat az ajtóra szegezett fémlapra, amelyen ez áll: „Rendel 5-től 7-ig".

Tardos Péter

Nyári fen

Nyár elején mindig szorongás telepedik reám. Sokan azt mondják, hogy ez az időjárási frontok miatt van, de én tudom, hogy nem. A közületek, intézmények és főként a kézbesítők miatt szorongok. Idén például a következő történt:

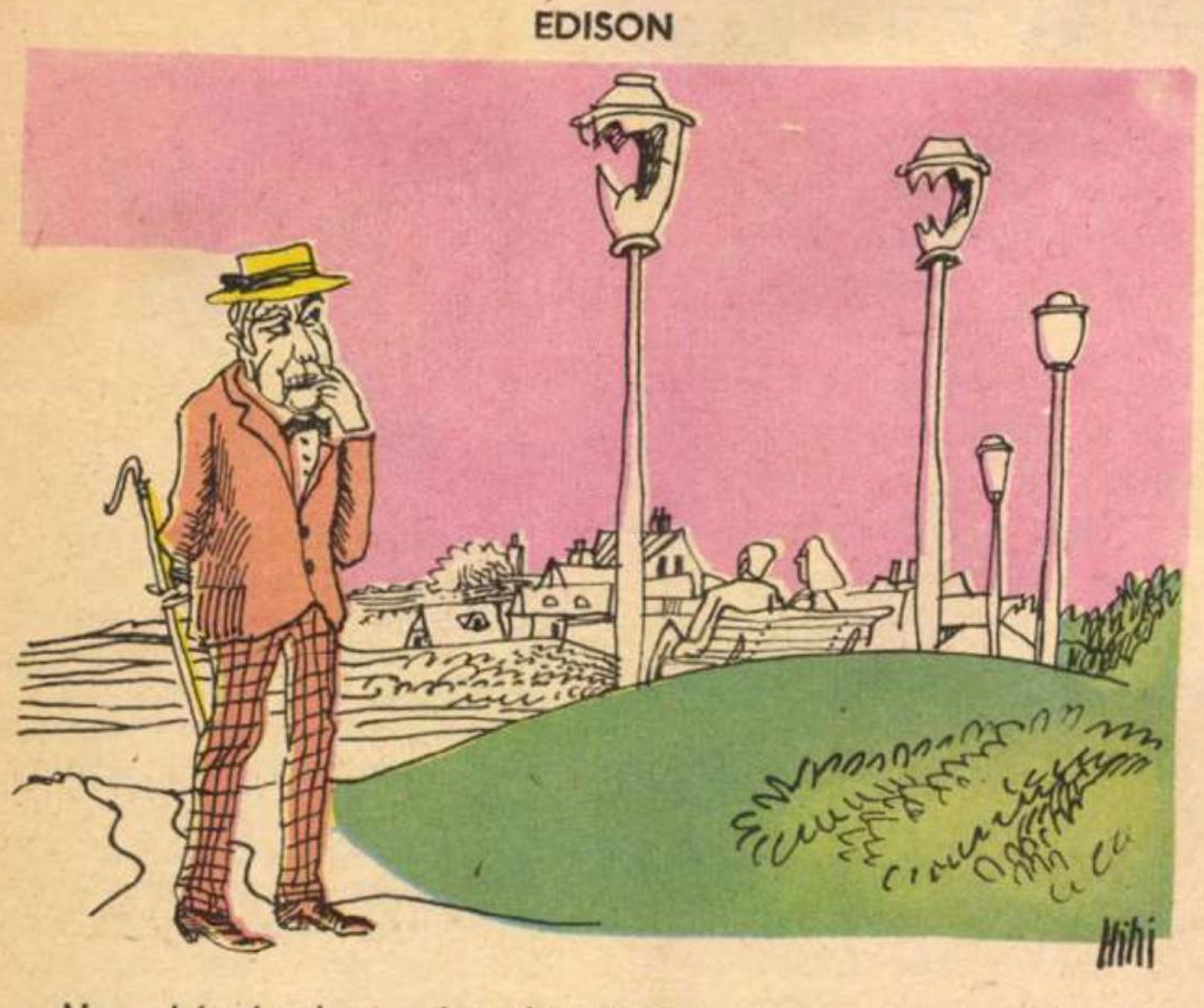
Feleségem és fiam elutazott üdülni, s — hogy a témához illő hangnemben fejezzem ki magam — ennek következtében lakásom bérlőinek nappali otthonléte nem volt biztosított.

Ekkor, egy este hazaérvén, megkaptam az első fenyegetést. A Fővárosi Közüzemi Díjbeszedő értesített, hogy ha nem fizetem be a számlát, meg nem jelzem a mérőállást, akkor... a betűk táncoltak a szemem előtt... szóval öt napon belül kikapcsolják az áramszolgáltatást. Rohantam a szomszédhoz, hogy nála hagyjam a pénzt, meg a mérőben található kulcsszámokat, de ő szintén nappal dolgozik, rohantam tovább, míg végül megismerkedtem egy kedves özvegyasszonnyal, aki egész nap otthon tartózkodik, és vállalta a díjbeszedő fogadását öt napon belül.

Ekkor aztán szorongásom csendesült, mígnem egy napon újra egy cédulát találtam az ajtóban, amely azzal fenyegetett: ha öt napon belül nem jelenek meg itt és itt a televíziószámla befizetése végett, akkor öt napon belül visszavonják engedélyemet. Rettenetes fenyegetés! Pláne most a Táncdalfesztivál idején.

Mindezt elgondoltam és aztán felálltam, elővettem üdülési beutalómat és szép lassú mozdulatokkal széttéptem. Nem, én nem teszem ki magamat annak, hogy lakásomat öt napot meghaladó időtartamra elhagyom.

Nem utaztam el tehát, amit jól is tettem, mert rámjött az idegösszeroppanás, vagy kényszerképzet, vagy nem tudom, minek nevezzem ezt az idegbajt, de képzeljék, azt képzeltem, hogyha kiteszem a lábam a lakásból, akkor értesítést fogok kapni az Életbiztosítótól, mely szerint, ha azonnal be nem fizetem az esedékes díjakat, akkor kikapcsolják életfontosságú szerveimet és visszavonják

EDISON

– Nagy kár, hogy a törhetetlen izzólámpát nem kísérleteztem ki.

KEPLER

– Végre! Felfedeztem egy új csillagot!

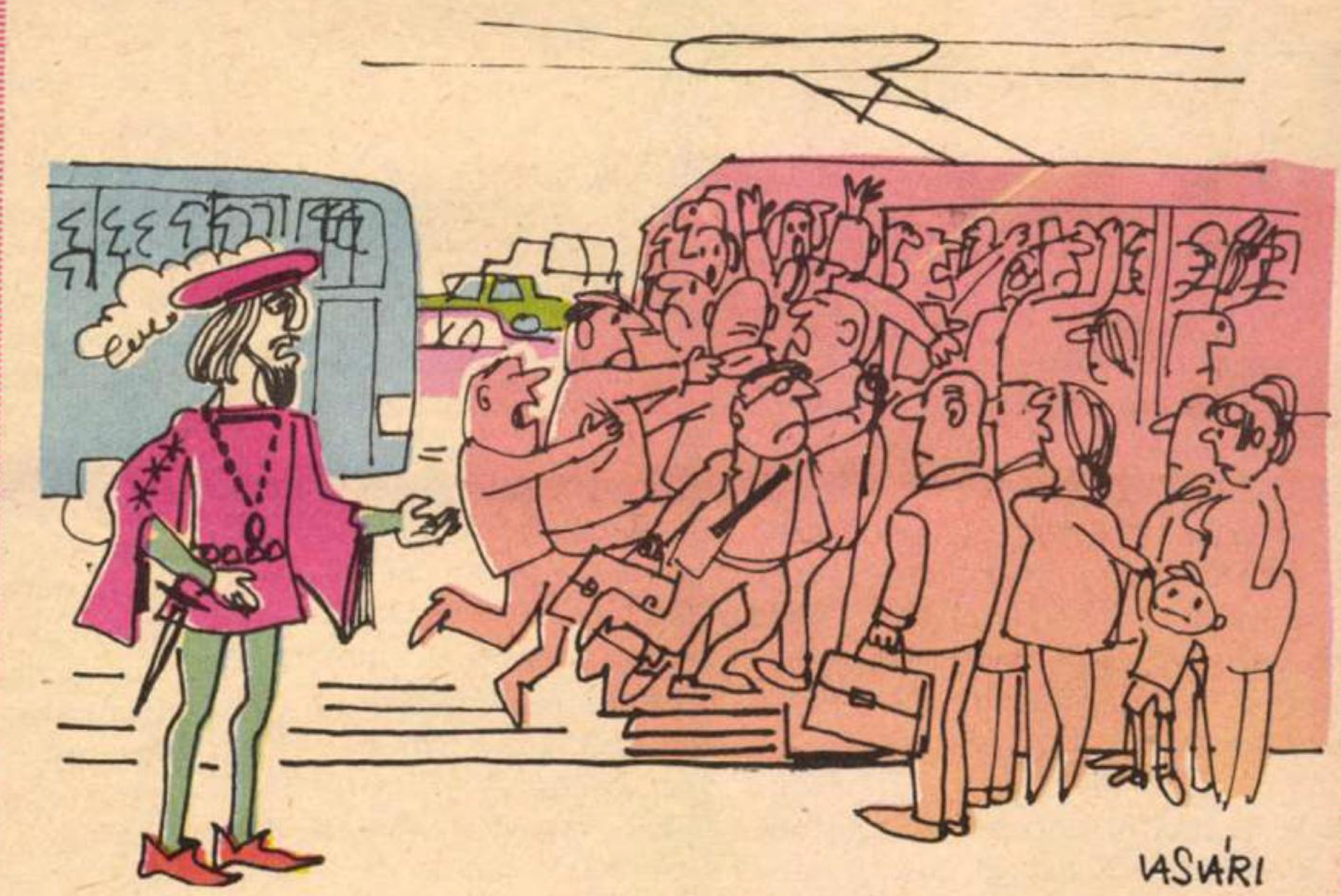

ék Ameri-

GRAHAM BELL

– Végre felfedeztem egy jó telefont!

MARCO POLO

– Így sohasem tudok útra kelni! ...

...yegetések

légzési engedélyemet. És mivel életemhez életbevágó fontosságú érdekek kötnek, úgy éreztem nem kockáztathatok semmit, és éjjel-nappal ébren vártam a díjbeszedőt, vagy a postást, vagy mit tudom én, talán a hóhért, akit ilyenkor ki szokás küldeni fenyegetődzés végett. Így töltöttem otthon a szabadságom első hetét, éberen, lesvén a fenyegetéseket, hogy elhárítsam. És íme, egy hét után becsöngetett a közületi díjbeszedő és kérdésemre elmondta, hogy nem kell azt a fenyegetést oly komolyan venni, van ám az illetékesekben megértés, ha nem fizetek öt napon belül, küldenek egy újabb felszólítást és kész, nem kell rögtön beijedni. Aztán jött a postás, és látva sápadt arcomat megnyugtatott, hogy nem kell azt olyan komolyan venni, mert ha nem fizettem volna öt napon belül, akkor egy hónap múlva beszedte volna a következő esedékes díjakkal a tévé meg a rádió előfizetési díját is, mért is vesznének össze velem, a kedves címzettel, aki, amikor pénzt visznek neki, még csak nem is fukar.

Ezektől a felvilágosításoktól elmúlt a kényszerképzetem, kimentem a strandra és mint szabad ember szabad országban, használtam a tüdőmet és a szívemet, és a karjaimat és úsztam és élveztem a félelem nélküli életet.

Ám mire hazaértem, ott várt a postás értesítése, hogy öt napon belül vegyem át az ajánlott küldeményt itt és itt, mire elrohantam azonnal oda és kiderült, hogy ajánlva visszaküldték a lakbért, amit befizettem, mert háziuram öt napon belül nem vette át és ennek következtében erőt vett rajtam a pánik, hogy mi történik, ha felmond, mert nem kapta meg a lakbért? Tüstént felébresztettem korai álmából az ügyvédemet, aki közölte, hogyha megvan a feladószelvényem, akkor én igazolva vagyok, és erre én egész éjjel kerestem a szelvényt, és reggel nyolcra meg is találtam a kályhában, amelyben hálistennek nem égett tűz.

Érthető ezek után, hogy jövőre februári üdülésre kérek beutalást.

Gombó Pál

NÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Kedves Kelemen kartárs, valahányszor bejövök a szobájába, maga vagy alszik vagy a tollát rágja. Mit gondol, magát lakásra és kosztra alkalmazta a vállalat?

— Hallja kérem, én rájöttem, hogy maga alagutat vájt a pincémbe és lopkodja a szenemet!

— Igazán? Érdekes... Én azt hittem, hogy egy új szénbányát fedeztem fel...

— Ha nem hallgat meg, Lilike, a maguk háza előtt fogom felakasztani magamat!

— Csak azt ne! Apám szerint maga úgyis mindig a ház körül lóg.

Beszélgetés a Keleti pályaudvaron:

— Jónapot, Kovács úr! A feleségét várja?

— Dehogy várom. Jön.

Reggeli párbeszéd egy üdülőben:

— Teát vagy kávét parancsol a kedves vendég?

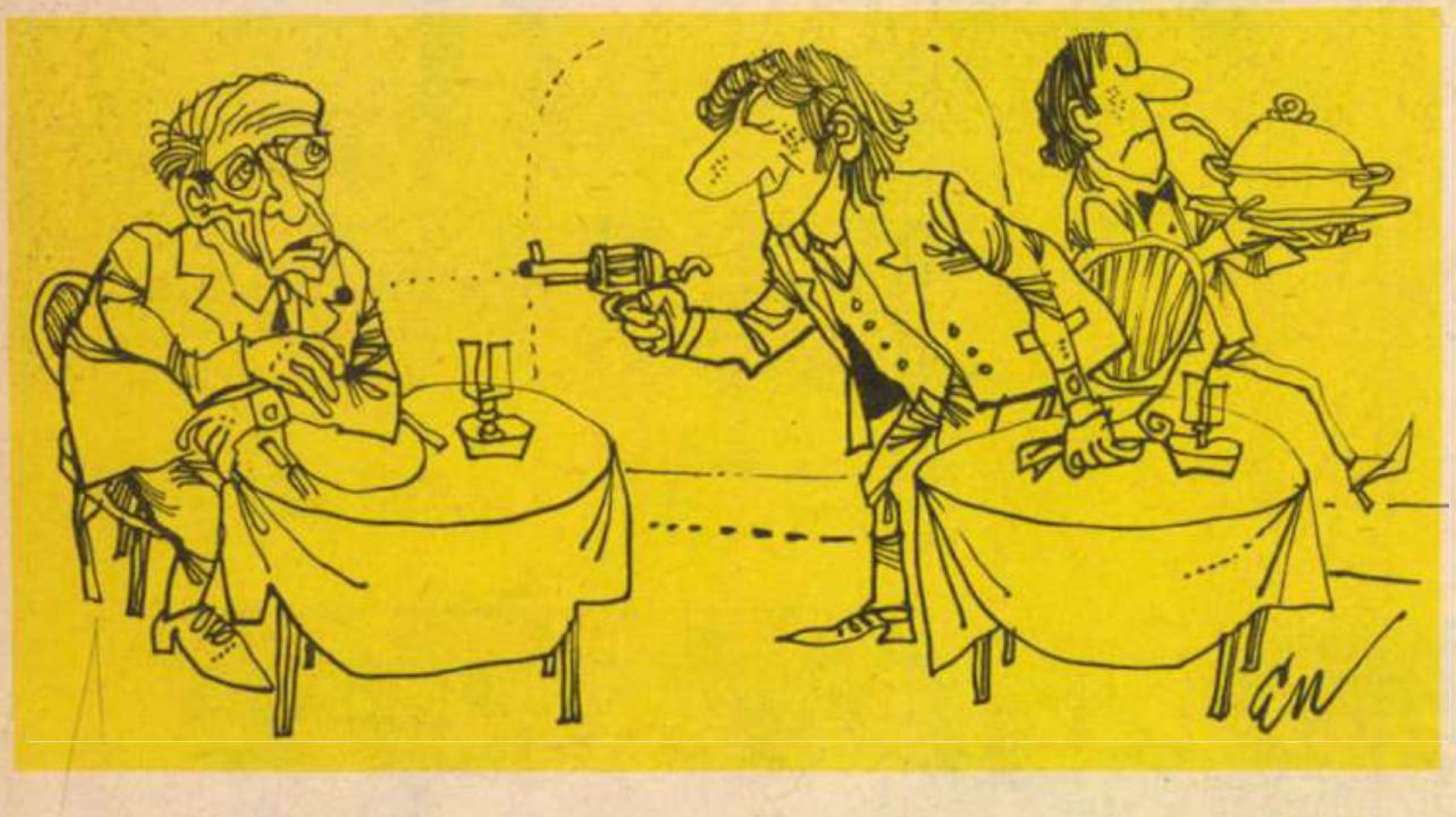
— Ha az, amit tegnap reggel ittam, kávé volt, akkor teát kérek. De ha tea volt, akkor ma kávét iszom.

ALPHONSE ALLAIS:

SZERESD A MIKROBÁKAT, MINT TENMAGADAT

Abban a szerény kifőzdében, ahol naponta alázatos reggelimet fogyasztom, éppen udvariasan megrendeltem a pincérnél a szokásos két lágy tojást, midőn hirtelen egy magas, szőke, felettébb jámbor, sőt mondhatnám, félénk fiatalember, aki a szomszéd asztalnál ült, felugrott, se szó, se beszéd, előrántotta pisztolyát, s egy golyót lőtt a szívem környékére.

Szerencsére a pisztoly vagy selejt gyártmány volt, vagy a golyó volt benne olcsó, bazári holmi, de

a lövedék egyik bordámnak ütközött (roppant kérges a bordám!), s nem okozott mást, mint nagyon erős zúzódást.

Mivel azonban vér folyt a sebemből, elhatároztam, hogy nem vesztegetem drága időm holmi haszontalan panaszkodásra, vagy fenyegetőzésre, hanem inkább rögvest bementem az első gyógyszertárba.

A derék patikárius olyan odaadással hajolt kisded sebem fölé, hogy nem mulaszthatom el nyilvánosan meghálálni buzgalmát, amellyel bekötözött. Simán, fájdalommentesen operált, csupán az fájt, hogy közben roppant hamisan dúdolta: „Kötöm elöl, kötöm hátul, kötöm minden oldalárul."

Elfelejtettem említeni, hogy gyilkosom, a felettébb jámbor, sőt félénk megjelenésű, magas, szőke fiatalember, elkísért a gyógyszertárba, a patikus mellett csetlett-botlott és félszegségéhez mérten segédkezet nyújtott a kötözéshez.

Mikoron a kötözés véget ért, én és gyilkosom ismét visszatértünk közös kifőzdénkbe, hol farkasétvággyal fogyasztottuk el az ebédet, mert a sok sokk nagyon megindította érzékeny gyomornedveinket.

— Volna szíves, kedves ifjúember — fordultam bájos gyilkosomhoz —, kifejteni előttem, miféle indíték bírta rá, hogy ilyen erőszakos cselekedetre ragadtassa magát?

— Nagyon szívesen! — felelte az ifjonc. — Talán méltóztatott olvasni a minap a hírlapokban, hogy egy svéd diák, aki nagyon szereti az állatokat és a stockholmi Állatvédő Liga tevékeny tagja, merő állatbarátságból néhány héttel ezelőtt rálőtt egy bikaviadorra?

— Őszintén megvallva: nem nagyon látom az összefüggést...

— Pedig egyszerű: én is állatbarát vagyok. Az én állatszeretetem azonban sokkal egyetemesebb, mint svéd kartársamé. Én nemcsak a bikákat, az elefántokat, a kengurukat, a zsiráfokat szeretem, hanem a kis állatokat is.

— Őszintén megvallom: még mindig nem nagyon értem... Szerény természetrajzi és állattani ismereteim szerint a tojás, legyen akár lágy is, nem állat... Azt persze tudom, hogy állati eredetű, hiszen a tyúk nevű szárnyas tojja, de maga a tojás, noha szerves vegyület, nem bír érzékenységgel, s ennél fogva elfogyasztása nem hasonlítható össze az olyan kegyetlenséggel, mint például a torreádor által okozott bikabántalmak...

— Kérem — folytatta a szőke ifjú —, nem is a tojást sajnáltam én ezúttal, hanem azt a sok millió apró élőlényt, azt a számtalan mikroorganizmust, amely vígan ficánkol a vízben, s amelyeket ádáz kegyetlenséggel elpusztítanak a forralás folyamán. Ők ugyanis sem alkatuknál, sem nevelésüknél fogva nincsenek felkészülve rá, hogy elviseljék a forró fürdő izgalmait. Nos, most már tetszik érteni: a híg tojást ugyanis forró vízben főzik.

— Talán igaza van... — feleltem elgondolkozva, s lenyeltem az utolsó falat borjúbordát.

— Egészen bizonyosan igazam van! — hangoztatta a magas, szőke fiatalember. — Nem tagadom, a bika is állat, élőlény, tehát kíméletet érdemel, de a torreádor mindössze egy bikát öl meg (ha csak nem a bika döfi agyon őt), míg a tojásfőzés során több millió vízben élő élőlény esik az emberi mohóság áldozatául.

— Szörnyű! — méltatlankodtam. — S hogyan lehetne orvosolni a dolgot?

— Roppant egyszerűen — mondta ki a szentenciát a magas, szőke és jámbor ifjú. — Ha vizet tetszik főzni, méltóztassék egy csipetnyi kokaint beleszórni. A kokain elbódítja, érzésteleníti a baktériumokat, a mikróbákat és minden ártatlan élőlényt...

Ezen elgondolkoztam. Megettem a sajtom, aztán a körtém, elköszöntem gyilkosomtól, s hazabandukoltam. Hála még sokáig sajgó bordámnak, nem felejtettem el a magas, szőke fiatalember kegyes intelmét és következetes kitartással követem állatbarát tanácsát.

Azóta, valahányszor vacsorára hívom barátaimat, mindig valamilyen furcsa rosszullét fogja el őket.

Igaz viszont, hogy ők csak emberek.

(Magyarra átdolgozta: Bajomi Lázár Endre.)

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Színházi körökben mindenki tudja, hogy sohasem szerettem verseket szavalni. Versmondást sohasem vállaltam, egyszer azonban annyira rábeszéltek, hogy nem tudtam kitérni előle. Petőfi híres versét, Az őrültet kellett volna elszavalnom. A versmondástól való idegenkedésem annyira úrrá lett rajtam, hogy a színpadra lépve csak a kezdő szavak jutottak eszembe. Ezért a műsor rendezőire gondolva mérgesen megszólaltam: „Mit háborgattok?" És a Petőfi-költemény két szava után lementem a színpadról...

Amikor a Vígszínházban a Faustra készültek és én is megkaptam szerepemet, arra kértem az igazgatót, hogy engedjen ki a darabból, mert nem szeretem a verses szerepeket. Azzal érveltek, hogy nem lesz sok előadása a darabnak, és ragaszkodtak szereplésemhez. Ravaszul azt válaszoltam, hogy játszom, ha Bulla is játszik a Faustban. Én évtizedek óta heccelem, húzom, bosszantom Bullát, és ő ugyanígy tréfálkozik velem. Tudtam, hogy ő is ki akar bújni a Faustban való szereplésből, és biztos voltam benne, hogy nem fog játszani. Arra azonban nem számítottam, hogy Elma mégis vállalja a szerepet, csak azért, hogy engem bosszantson. Így kelletlenül léptem a színpadra, és amikor egy nagy, húszsoros tirádát kellett volna elmondanom a naplemente csodálatos szépségéről, így szóltam Bullához: „Nézz körül, mindjárt lemegy a nap."

A szünetben Bulla tréfásan megjegyezte: „Tudod, mit telefonáltak a weimari temetőből?" Bólintottam: „Tudom! Goethe megfordult a sírjában!"

Páger Antal

PULI SAPIENS

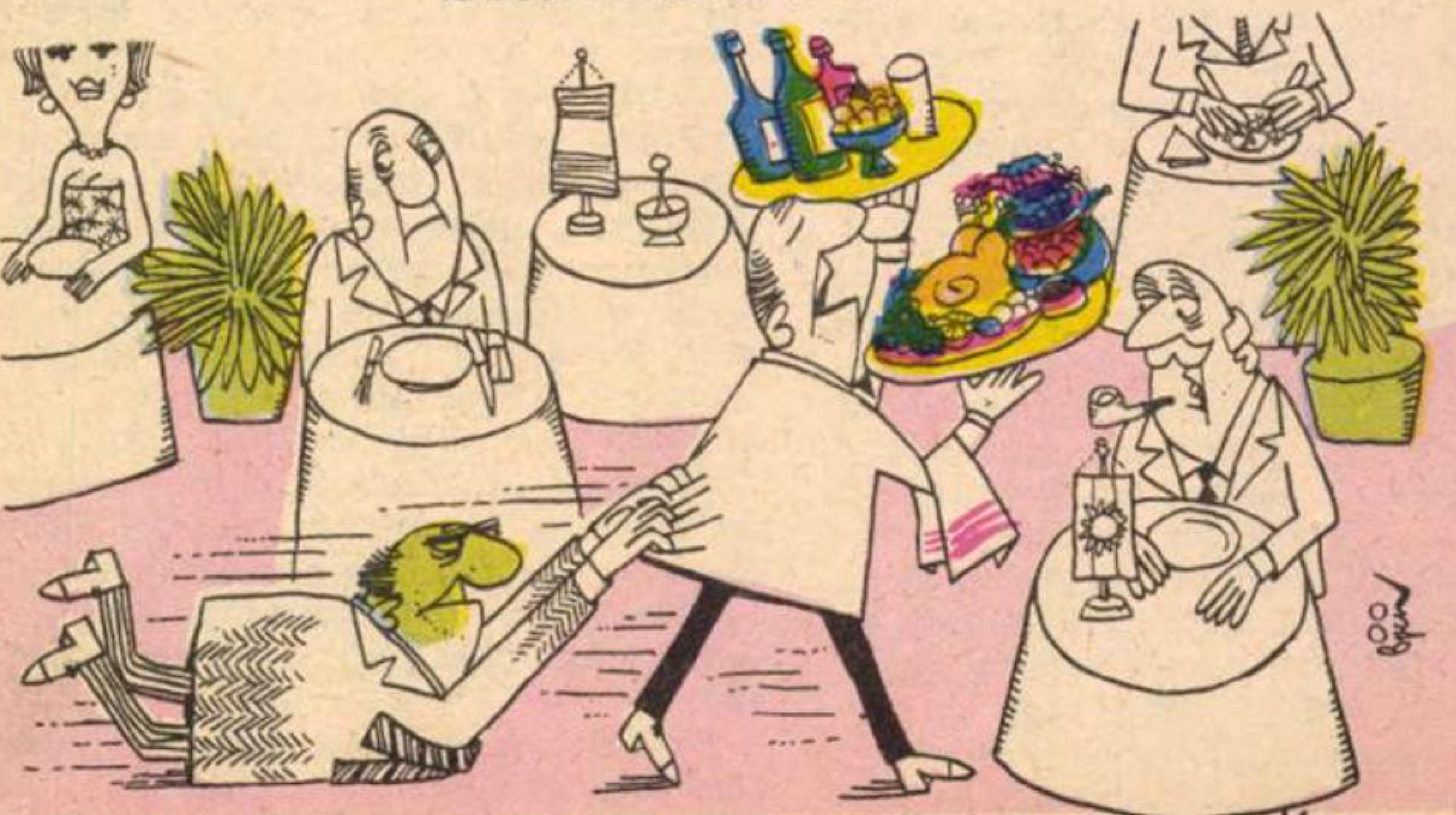

– A világ pulialakú –
mondja kutyám, aki
ízig-vérig puli.
– A kusza szövevény alatt,
mint a puliban, bent
értelem van és rend.
A fűzfa pulialakú,
ám gyenge másolat:
nem fut, és nem ugat.
Frizurád pulifazonú:
te tiszteletbeli
kétlábú, korcs puli!
Vagy e heverő, min a takaró kunkorodó;
akár a tükörbe,
úgy nézek én körbe!

Helyeslést vár, de morgok én:
érve mind logikus,
csak kissé pulicentrikus!

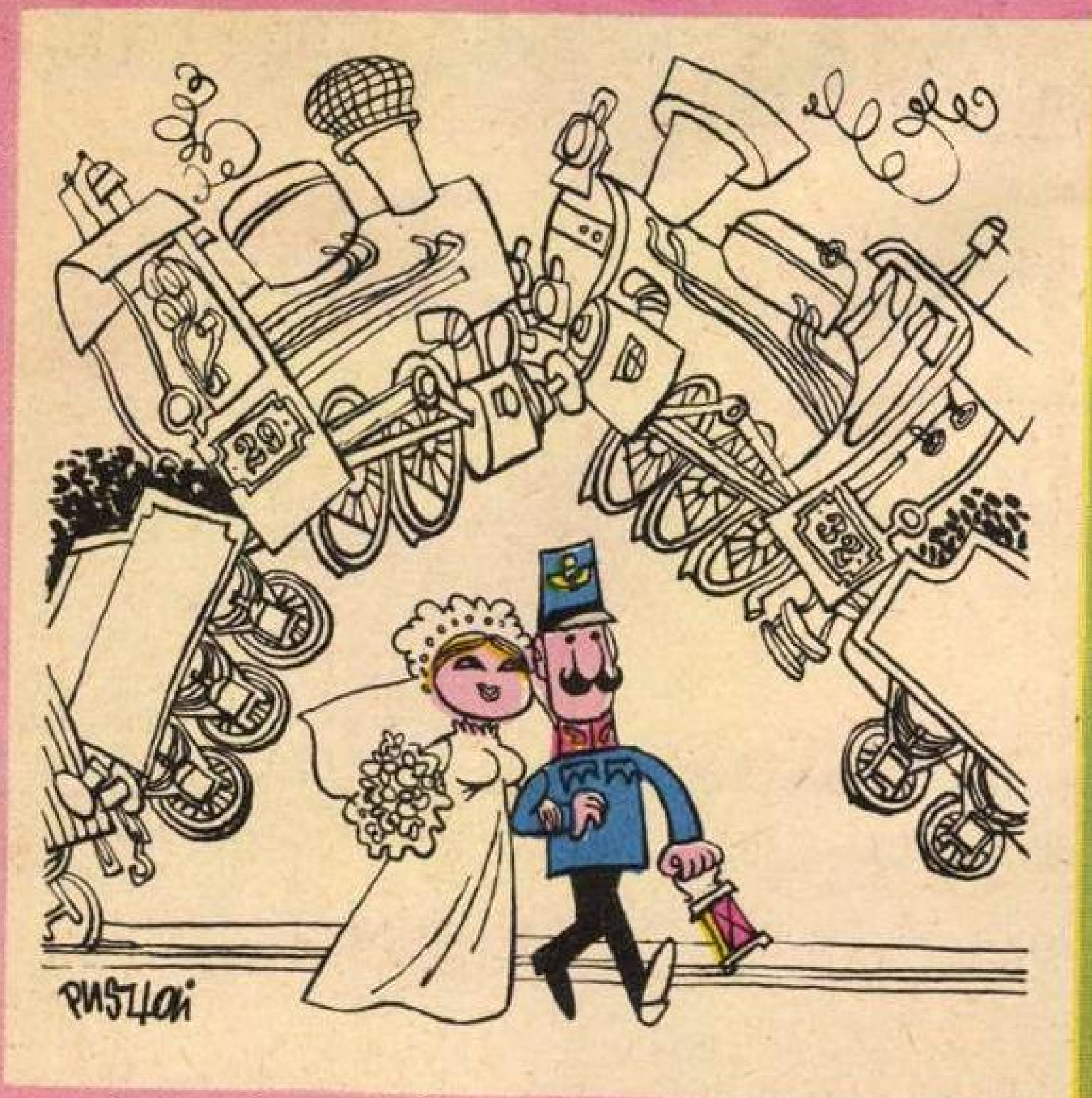
Tarján Iza

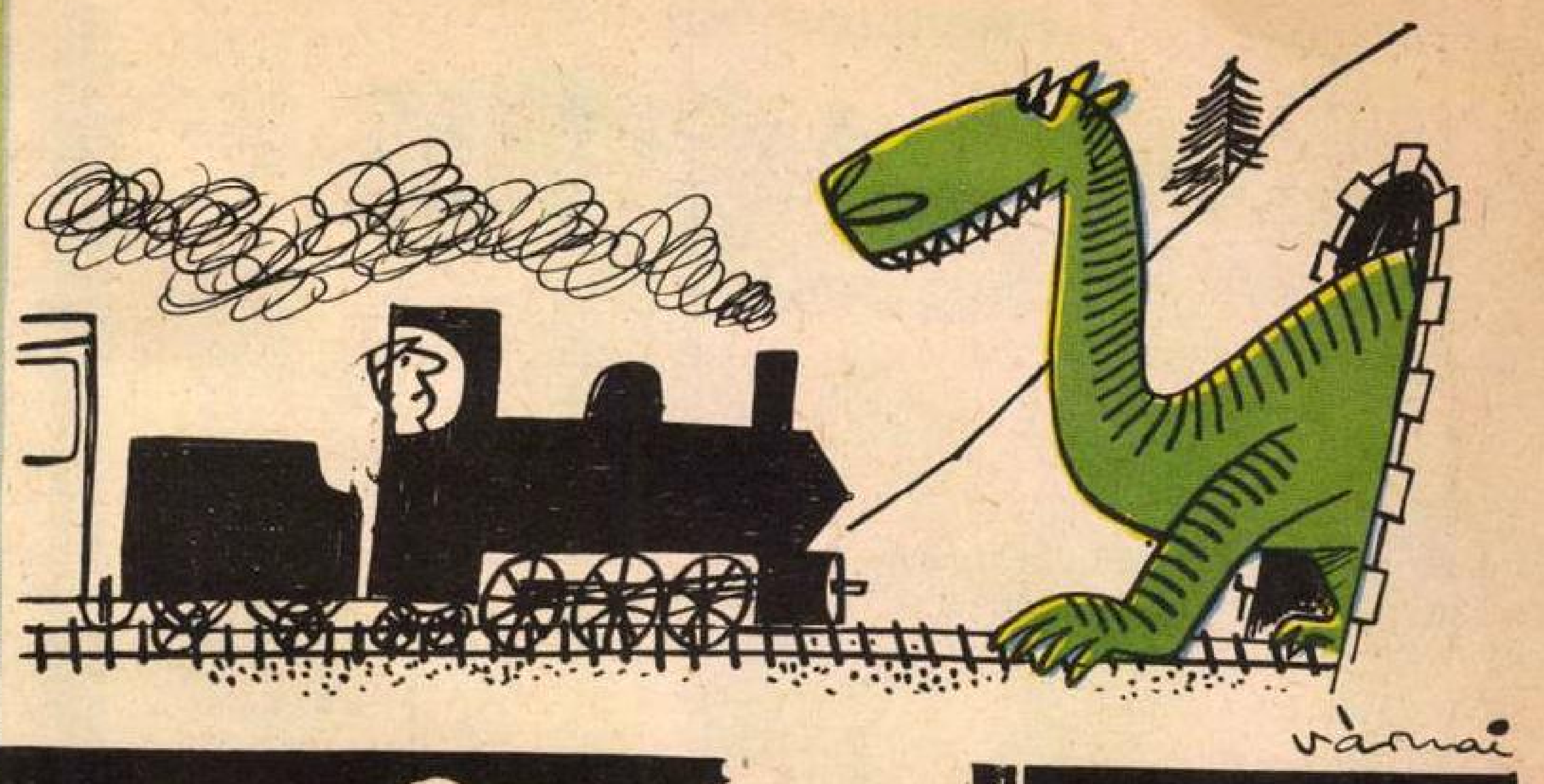
IDEGENFORGALMI HELY

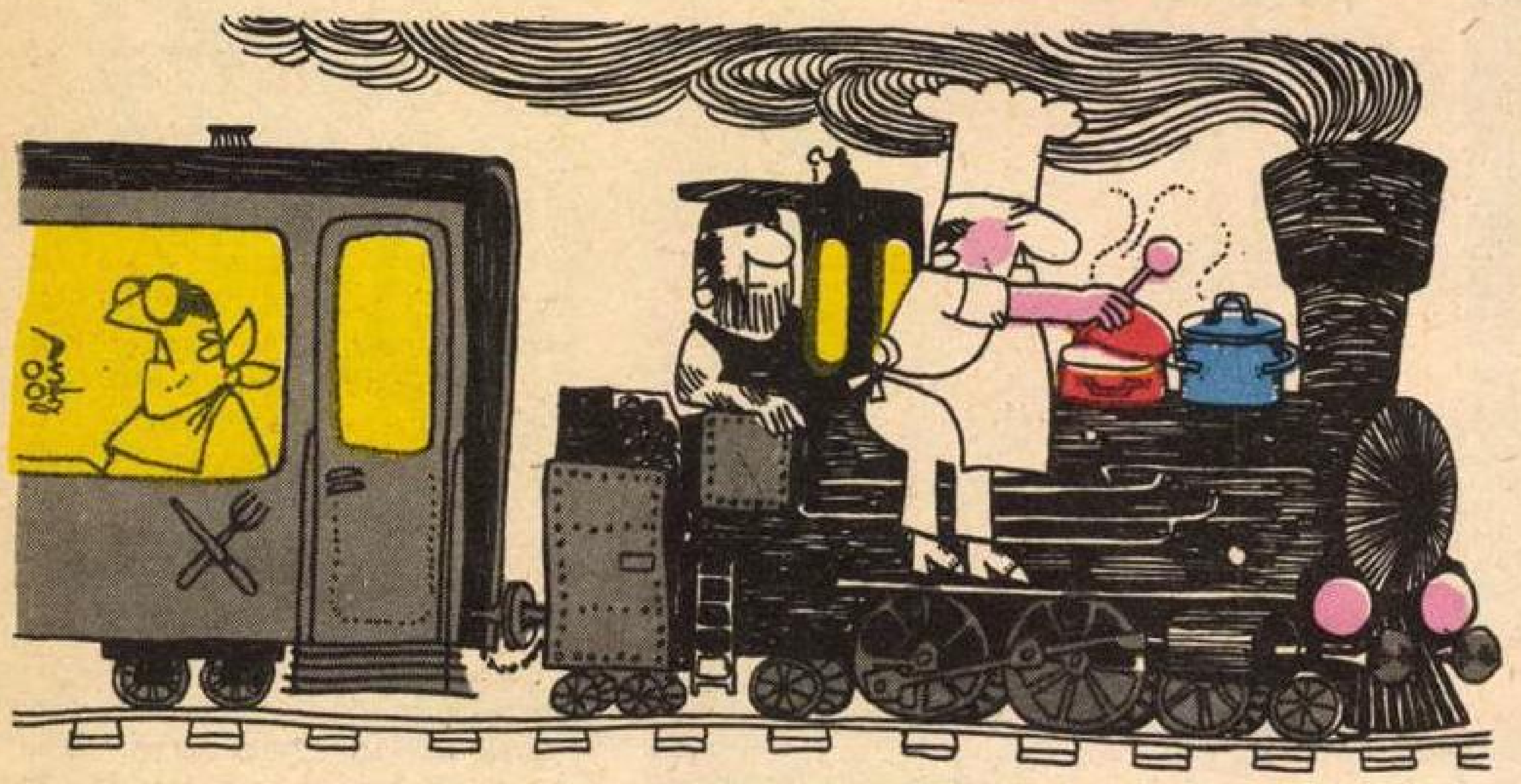
– Ne törődjön vele uram, csak egy erőszakos magyar vendég...

VASÚT

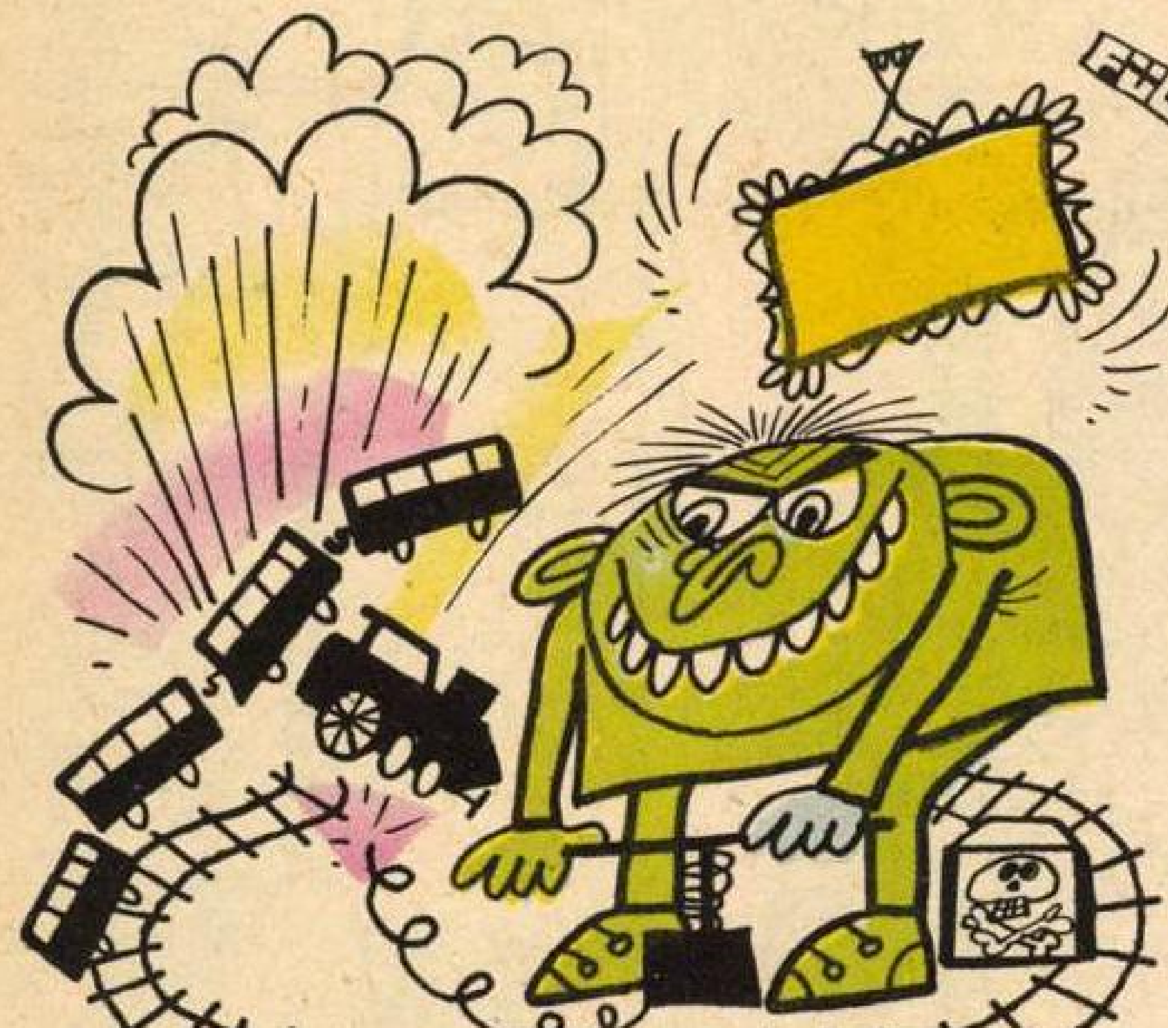

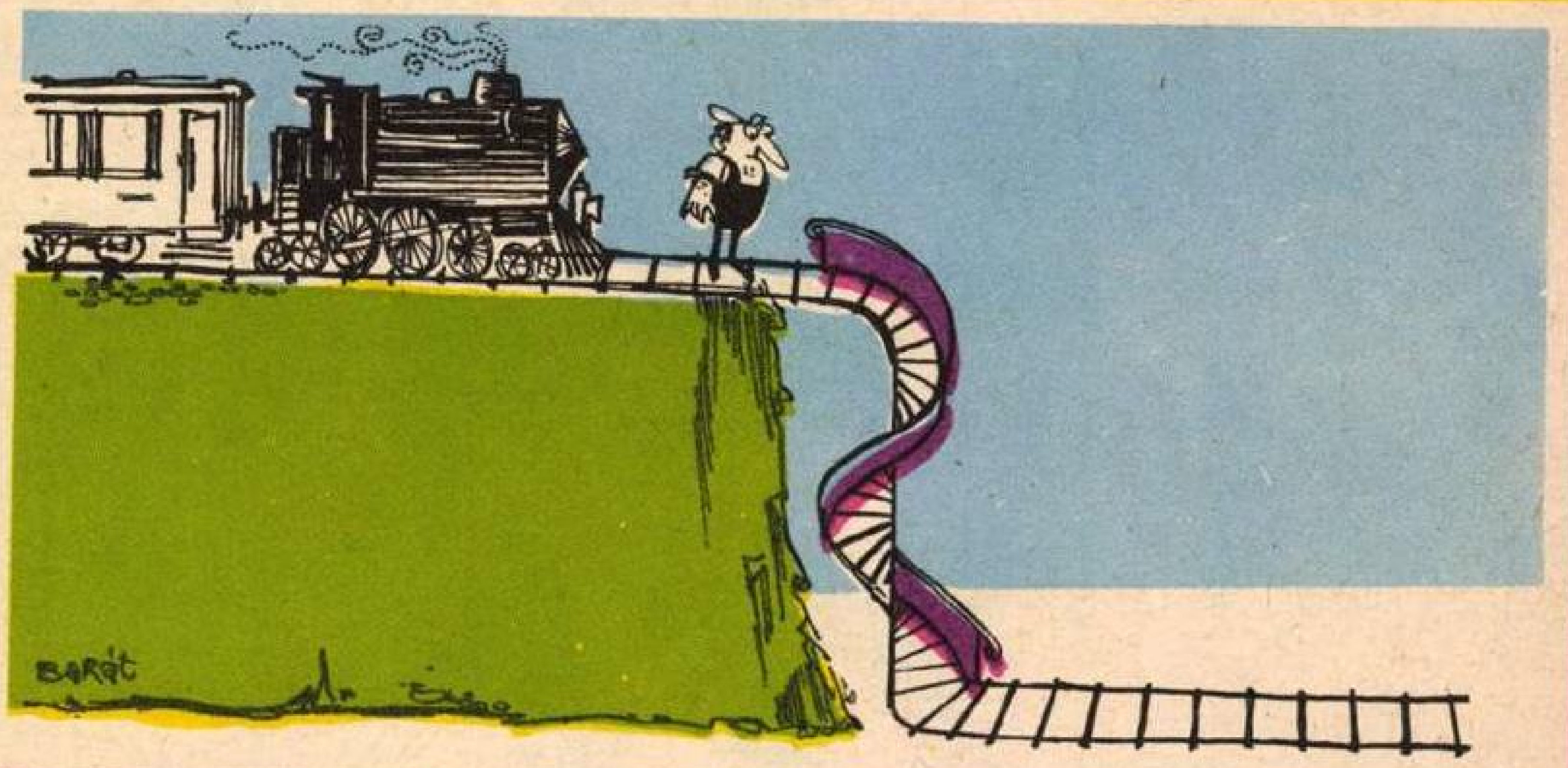

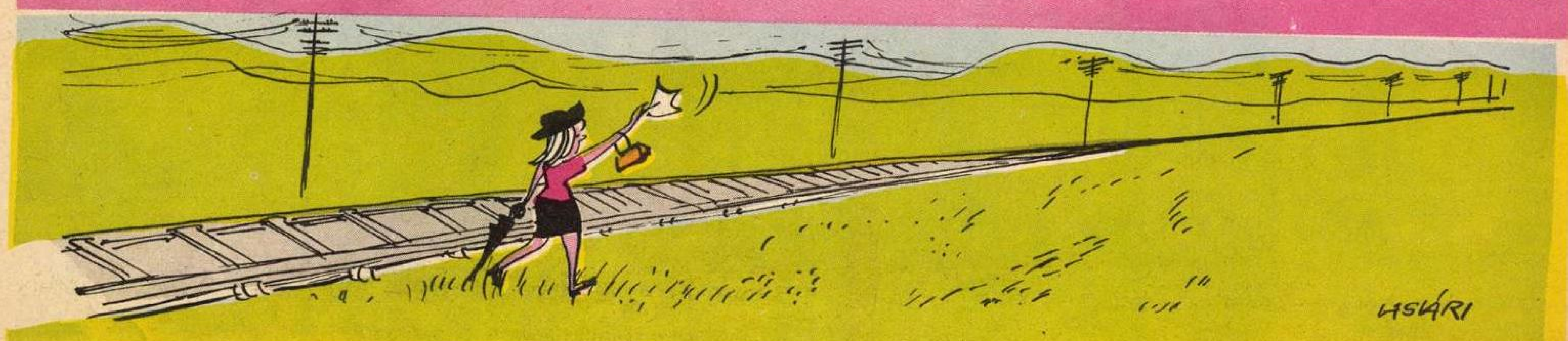

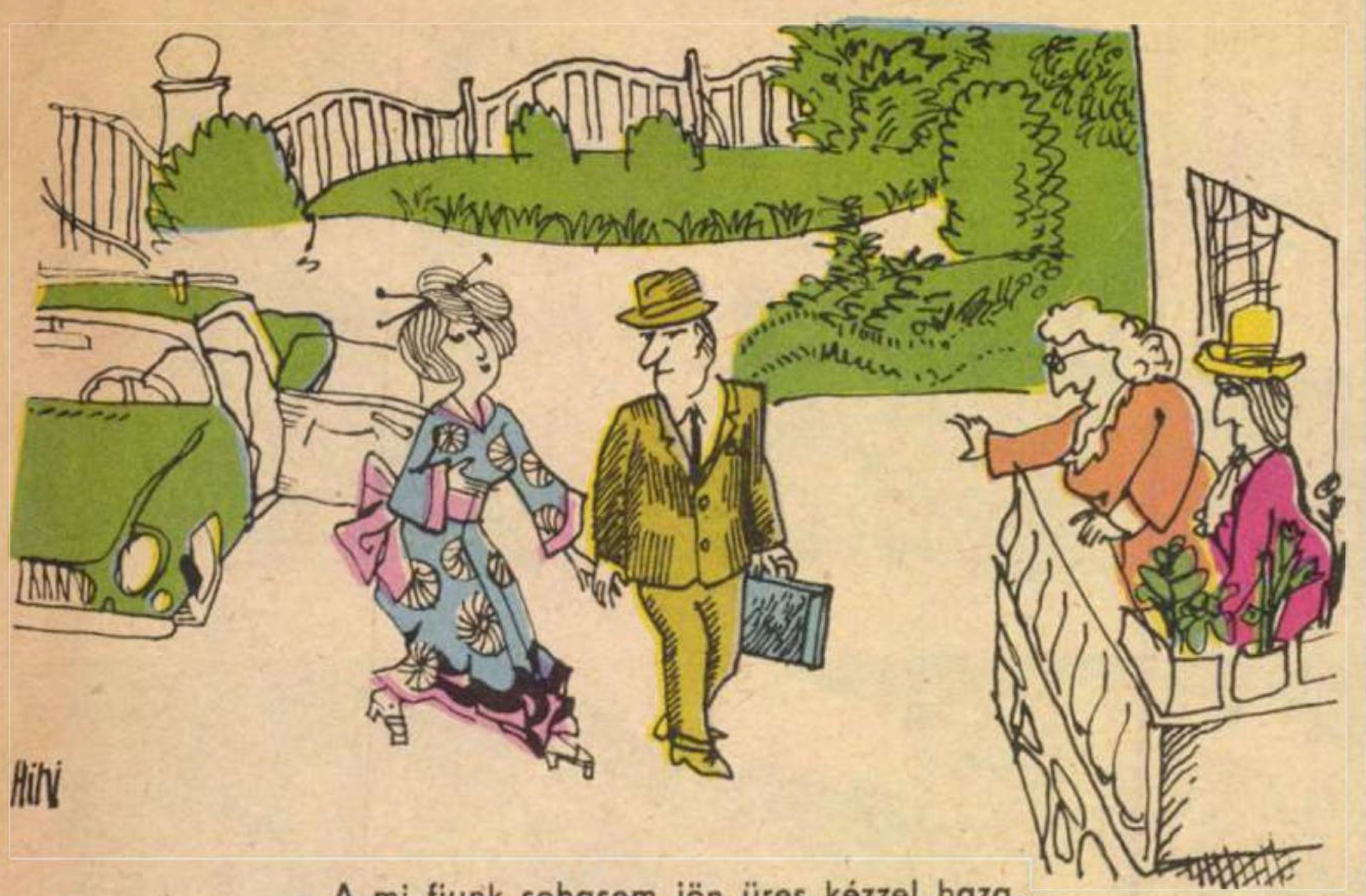
PUSZTAI, VÁRNAI, BALÁZS-PIRI, HEGEDŰS, FÜLÖP, BARÁT, VASVARI

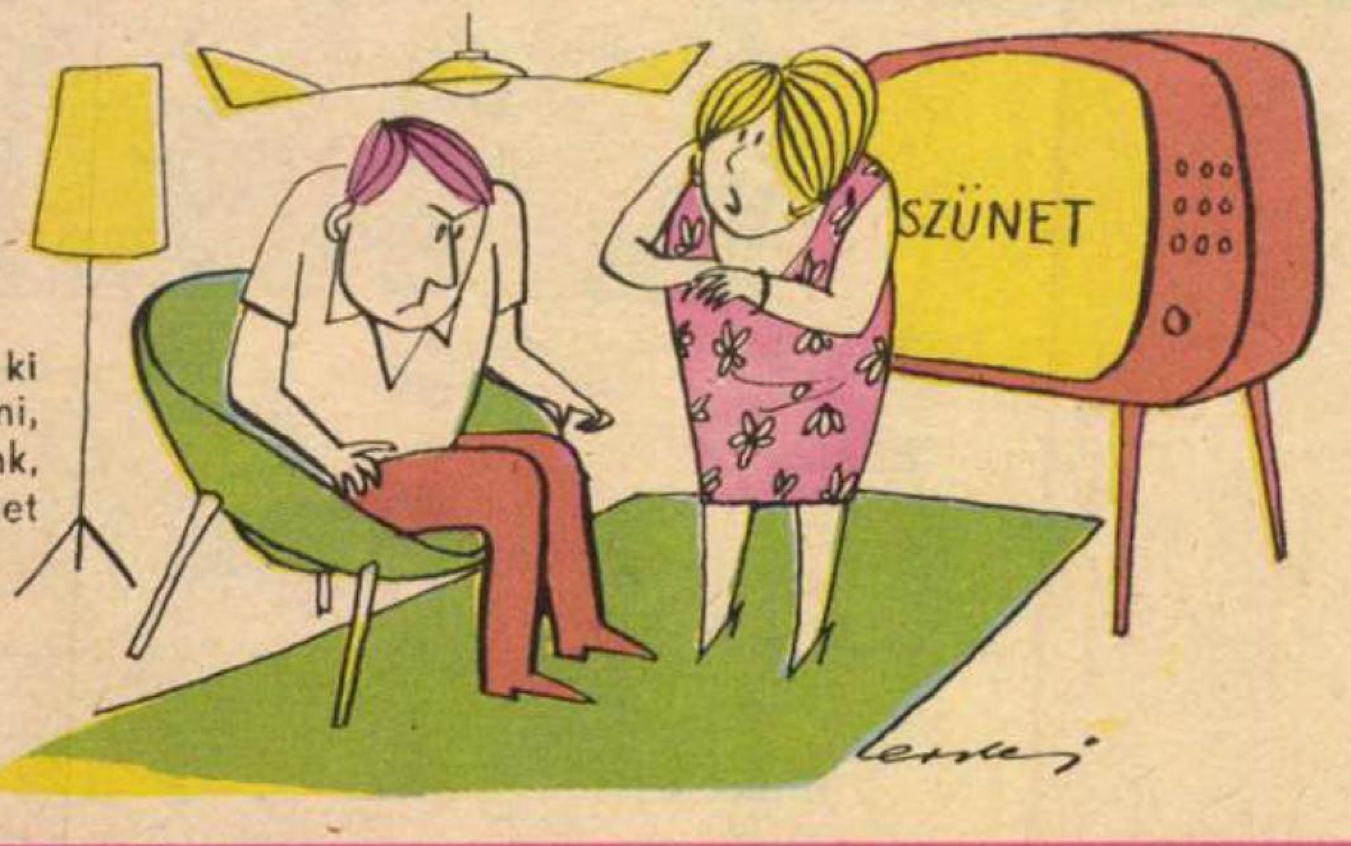

KERESKEDELMI UTAZÓ

– A mi fiunk sohasem jön üres kézzel haza...

ÉLETRITMUS

– Valamit ki kellene találni, mit csináljunk, amikor szünet van!

VERSEK AZ ÜDÜLŐBŐL

Kikapcsolódás

Egy sárga szoknya kikapcsolódott.
Egy barna férfi kikapcsolódott.

Helyzetjelentés

Júniustól az express is megáll!
Itt szikrázik csak igazán a nyár!
A kétnapos kenyér is jólesik.
Juliska néni keki shortba' jár.

Meditáció

Bár.
Két magas ülőkén két veres lány
Vár.
A rendelt félkonyakra? Meglehet. Báár...

Egy ifjú férjhez

Te megnősültél – mit szólok én hozzá?
Szeresd nejedet és ne vidd be a sárt.
Vegyél neki virágot – szereti! –,
És egyáltalán amit megkíván:
Ékszert, parfét
A kalapjához bundát,
És spanyol cipőt is,
Ha az kell neki.

Dicsérd a főztjét, s a mosogatást
Vedd ki a kezéből!
Hidd el,
Minden eltörölgetett tányér
Helyettesít egy vallomást.
Dolgozz hát érte – és helyette is!
Tanulj meg vele nevetni és tűrni!
Úgy bízzál benne, mint ahogy magadban,
De el ne engedd egyedül üdülni!!!

Pápai Lajos

LUDAS MATYI SZÍNPADA

CSENG A TELEFON!

Villámtréfa

(Stromfai Ernő legénylakásán késő este cseng a telefon.)

STROMFAI: Halló, itt Stromfai Ernő

TELEFONÁLÓ: Kérem, Géz Géza vagyok. Elnézést, hogy ilyenkor zavarom, de volna egy nagy kérésem. Ha lenne olyan kedves és idehívná a telefonhoz Povács Etelkát. Ő a menyasszonyom és ott lakik a házban.

STROMFAI: Nem ismerek mindenkit névről. De mondja csak, nem egy pisze orrú, szőke nő?

TELEFONÁLÓ *(zavartan)*: Nem...

STROMFAI: Akkor az a filigrán fekete? Trapéz alakú anyajeggyel a bal combján.

TELEFONÁLÓ: Az sem...

STROMFAI: Megvan! Kicsit pösze és tűzoltók járnak hozzá, amikor nincs tűz. Szép köldöke van.

TELEFONÁLÓ: Ő sem a menyasszonyom. Etelka sudár, fehérbőrű, kékszemű, elragadó teremtés. Különös ismertetőjele, hogy hamar elpirul. Ugyanis roppant szemérmes.

STROMFAI: Miért nem ezzel kezdte? Tessék, átadom neki a kagylót!

(d — th)

VÉDEKEZÉS A TELEFONLEHALLGATÁS ELLEN

– Tudod, drágám, mi a férjemmel, teljesen átálltunk a postagalambokra...

(A hamburgi „Die Zeit"-ből)

Toffi

Gyermekkoromban szerelmes voltam egy Lívia nevű hölgybe, aki távoli rokonom volt, s nálam húsz évvel idősebb. Hogy imponáljak neki, „békát" alakítottam előtte a gyűrűhintán. Érthetetlen módon nem viszonozta érzelmeimet; megajándékozott ellenben egy stanicli promenclivel. A promencli piros és fehér gömböcskékből álló erős cukor volt. Líviát régen elfelejtettem, de az „erős" ízt, vagyis a mentolos cukrot azóta is szeretem.

Ez az önmagamon végzett freudista analízis — hogy tudniillik milyen szekszuális élményre vezethető vissza a mentolos cukor iránti vonzalmam — azt eredményezte, hogy azóta is megkóstolok minden új cukorfélét, amely erős ízzel kecsegtet. Így jutottam el a Toffihoz. Még sose találkoztunk, izgalomba hozott. (Lívia ...!)

Első találkozásom Toffival Budapesten zajlott le egy meleg alkonyati órában. A Toffi olyasféle massza, mint a hajdani „Stollwerk" volt, vagyis beleragad az ember fogába. S még hozzá mentolos! Dupla élvezet. De most jön az alkotók bizarr ötlete, úgyis mondhatám: a cukori szüzesség védelme. A Toffi ugyanis megközelíthetetlen. A Toffit két réteg papír borítja: egy aranyozott, mintegy estélyiruha-féle s alatta egy vékony fehér, kvázi kombiné. A papírok és a Toffi hószínű anyaga megható egységben ölelkeznek. Nem eresztik egymást. Szétválaszthatatlanok. Az ember megpróbálja az aranypapír egyik csücskét lefeszíteni a cukorról. Nagy nehezen sikerül egy milliméternyit elcsípni: akkor az ráragad az ujjra. Mindegyikre, amellyel hozzáér az ember. Az ember ekkor különböző trükkel kísérletezik. Hámozná, vakarná, morzsolná az aranypapírt, amely azonban, hála a magyar papíripar szolidságának, ellenáll.

Ekkor jön a kés: az ember kivágja a Toffit ennen burkából. A kés is ragadós lesz, de az ember végül is diadalmaskodik az anyag felett: a cukor levetkőztetése sikerült. Most már csak az alsóruhát kellene eltávolítani.

Több évtizedes makulátlan ínyenc-múltamra hivatkozva s hírlapírói felelősségem tudatában kijelentem: nincs ember a földön, aki ezt a réteget le tudná húzni, rángatni a Toffi szemérmes testéről. Marad tehát a megalkuvás: a mentol-élményre éhes dolgozó szájába veszi az egészet cakk-pakk s elkezdi szopogatni. Bevallom becsületesen: a Toffi így is kellemes. Ügyes nyelvtechnikával el lehet kapni olykor-olykor egy-egy papírfoszlányt. Ezt kiköpi, a többit megeszi a dolgozó. A papír steril, én legalább mind ez ideig egyetlen Toffi-mérgezésről se hallottam.

*

Ez történt Pesten, egy meleg nyári esten. Azt hittem, a balsors juttatott szájpadlásom s garatom közé egy meghibásodott Toffi-csomagot, amely az édesipari technológia valamely előre nem látott alakulása — esetleg az abnormális hőség — következtében vált úgyszólván használhatatlanná. Ekkor történt, hogy egy kirándulás során eljutottam Szerencsre s még hozzá hűvös időben! Van ott, a híres cukorgyár tövében, egy kitűnő cukorbolt, amelynek pultjain a gyár valamennyi terméke megtalálható.

Amikor a cukortárlókat végigpásztázta tekintetem, hirtelen melegség öntötte el hű szívemet: Toffit tartalmazó celofánzacskók a láthatáron! Majdnem azt mondtam nekik: Toffikám! — de mert nem voltam egyedül, erőt vett rajtam a férfiúi szemérem. Némán nyúltam egy zacskó után. Hiszen itt, a szülőhelyén, bizonyára tökéletes Toffit árulnak. Már vásárolnék egy csomaggal, vagy akár többet is, amikor, nyilván az ördög sugallatára, megkérdem a rokonszenves elárusító kartársnőt:

— Ragad?

— Ragad — mondja puritán egyszerűséggel.

— Mind?

— Mind.

Sok mindent vásároltam, Toffit nem. Lelkemben elbúcsúztam tőle, mint egy szeretőtől, aki elhagyott.

Szánthó Dénes

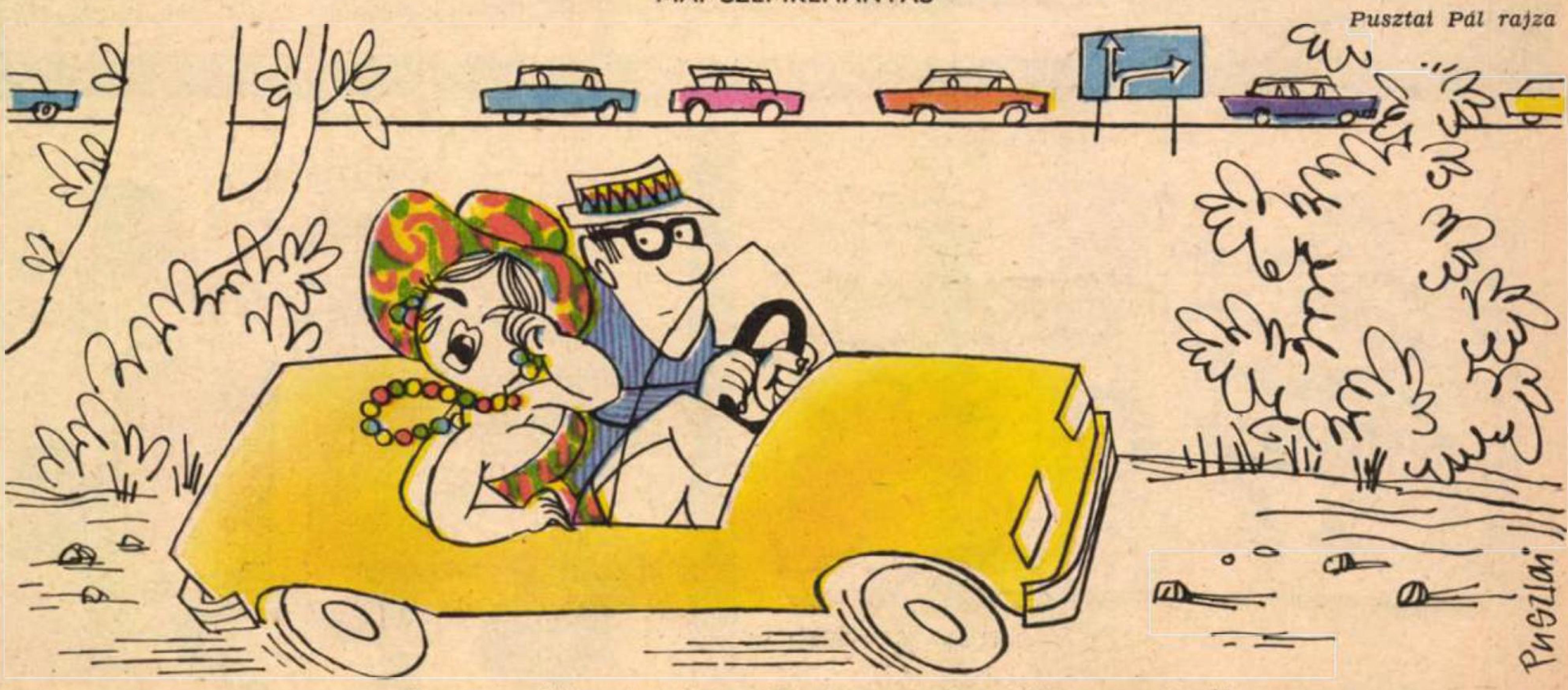
Automata a Nyugatinál

A csomagok őrzésére
Lett volna ő hivatott,
Ám lenyelt sok nadrággombot,
S ez károsan kihatott...

Nagyot nyögött, mint aki a
Földi létbe beléun,
És e tábla felirata
Lőn a circum dedérum.

MAI SZEMREHÁNYÁS

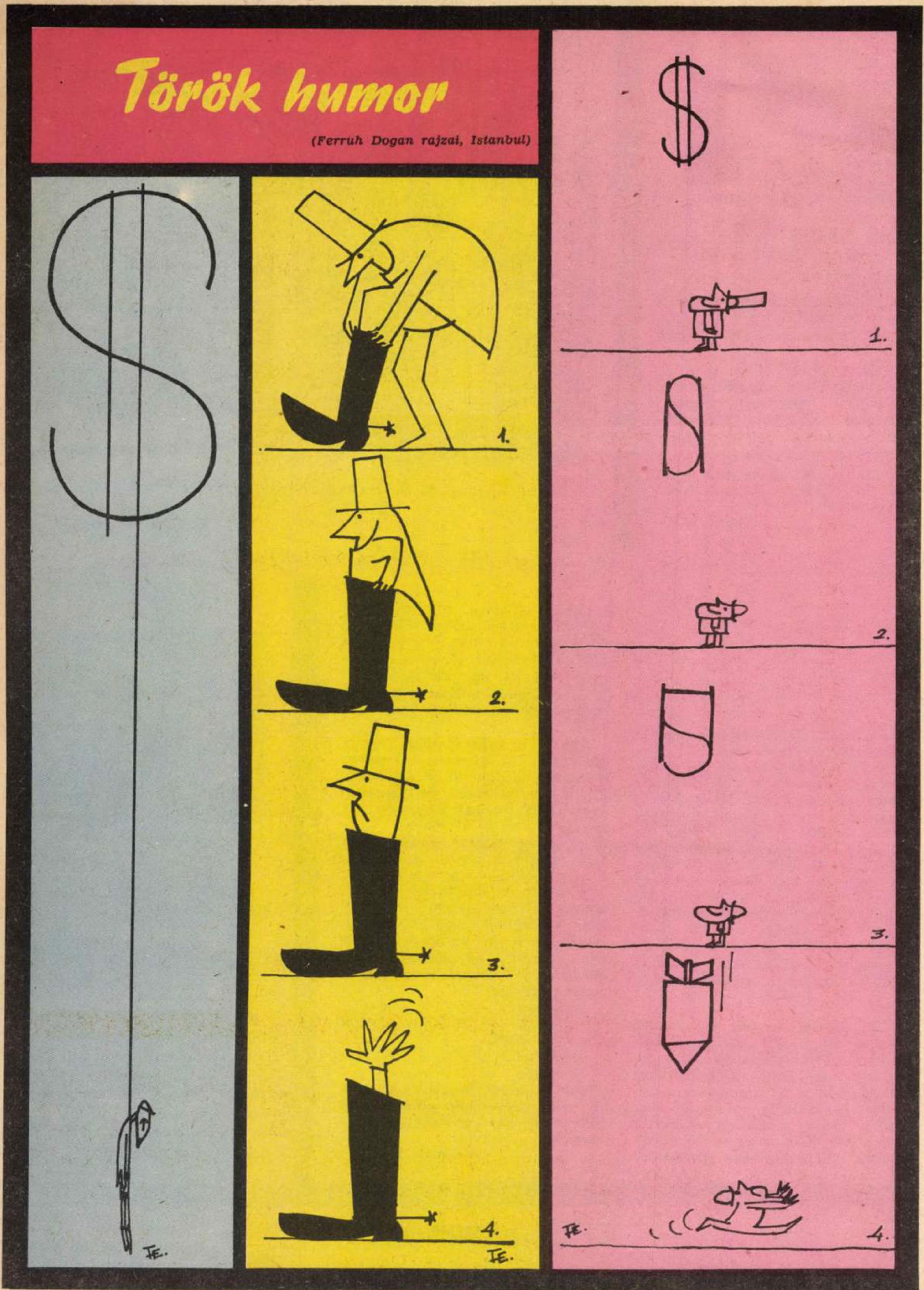
Pusztai Pál rajza

– Persze, mellékutakra jó vagyok, de az autósztrádára sose viszel!

Török humor

(Ferruh Dogan rajzai, Istanbul)

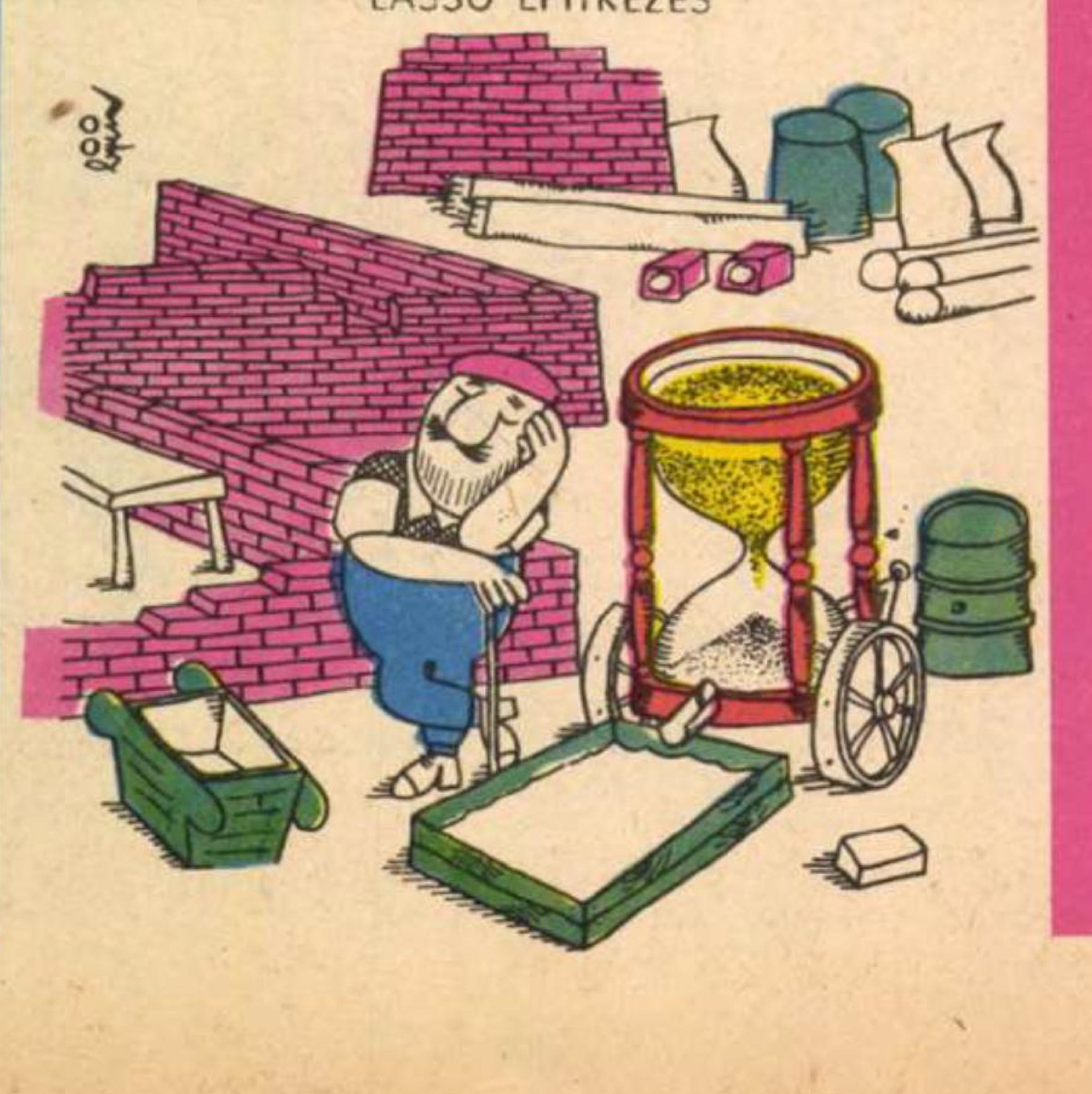

ATLÉTIKÁNK, ATLÉTIKÁNK...

– Én felkészítem őket Mexikóra, de az eredményeik csak az 1904-es olimpiára jók...

LASSÚ ÉPÍTKEZÉS

Kedves Ludas!

Az Esti Hírlap július 18-i számában egy kis tudósítást közölt „Sírig tartó szerelem" címmel.

„Justus Hasammann és Rosa Schar 1875-ben, ugyanazon a napon és ugyanabban a faluban született. Már egészen ifjú korukban egymásba szerettek és összeházasodtak. Nemrég, 83 éves korukban, ugyanazon a napon, mindössze két óra eltéréssel mindketten távoztak az élők sorából."

Szerintem, ha *nemrég* hunytak el, akkor 93 évesek voltak. Amennyiben pedig valóban 83 évesen távoztak az élők sorából, akkor ez meglehetősen késői híradás, hiszen 83 évesek 1958-ban, kerek tíz évvel ezelőtt lehettek.

Z. Y.-né
Budapest

Van, amikor a kicsinyítés, a becézés is sértő. Ezt érezték a minap a paksi ifjúsági találkozó résztvevői, akik igénybe vették a sziget és a város között közlekedő kompot. A hajósok ugyanis személyjegy helyett kemény két forintokért az alábbi bilétával láttak el bennünket:

Dunaszentbenedek K. Tan. VB.

Kis állat 02202

2,– Ft

Közl. Nyomda

Nyúl József
Előszállás

Férjemmel a Német Demokratikus Köztársaságba, Berlinbe utaztunk. Előre kifizettük visszafelé is a vonatköltséget, 860 forintot. Ennyi volt a Pannonia-expresszre szóló elsőosztályú hálókocsi jegy ára.

Berlinben aztán kiderült, hogy sem arra a napra, amikor vissza szerettünk volna jönni, sem a következő napokra nincs hely a vonaton. Sem első-, sem másodosztályú, sem hálókocsi, sem másmilyen. A repülőgép maradt az egyetlen megoldás. De mi lesz a kifizetett vasúti jeggyel? A berlini utazási iroda vezetője megnyugtatott, hogy Budapesten majd vissza kell szolgáltatnunk a kezeletlen jegyeket, visszatérítik az árát, az csak természetes.

Úgy látszik azonban, mégsem olyan természetes. Hazatérésünk után visszavittük a fel nem használt vasúti jegyet az IBUSZ-ba. Onnan a Keleti pályaudvarra irányítottak, s bár igazolásul a repülőjegyet is felmutattuk, kérvényt is írtunk, itt sem térítették meg a jegy árát. Pedig mi azért jöttünk légi úton, mert a vasúti jegyet egyszerűen nem tudtuk igénybe venni. Most megyünk a Lenin körút 120. sz. alatt levő hivatalba, újra szerencsét próbálni. Talán, ha a repülőgépet is mellékelni tudnánk...

Nádas Péterné tanítónő
Bp.

SZÖKTETÉS

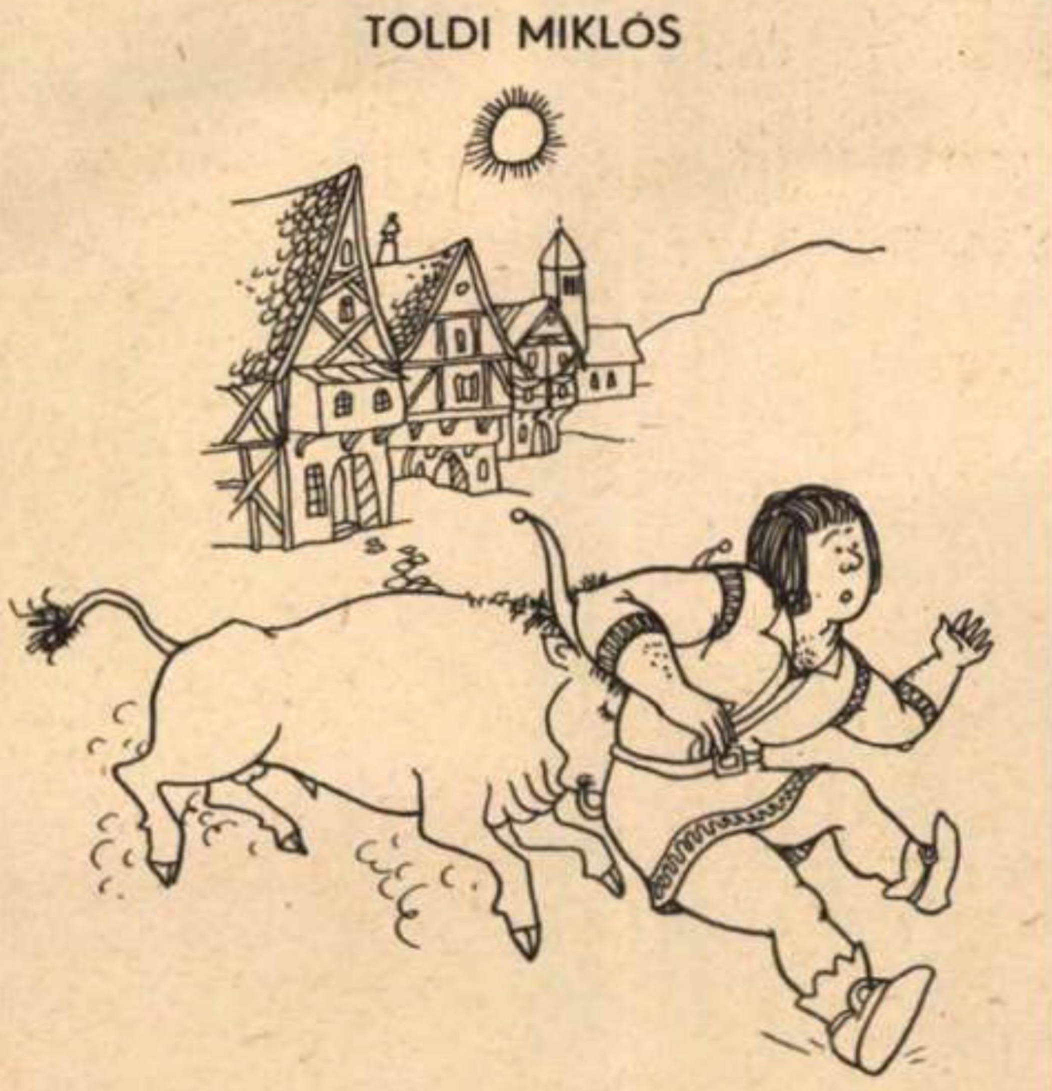
– A fogkefédet itthagytad, kislányom!

NYÁRI GYEREKKOCSI

Kicsi ország – nagy történelem VII.

TOLDI MIKLÓS

– Szerencse, hogy senki se látja!

ROZGONYINÉ

– Hova, hova, édes férjem?

MÁTYÁS KIRÁLLYÁ VÁLASZTÁSA

– Addig menjetek szépen, csúszkálni!

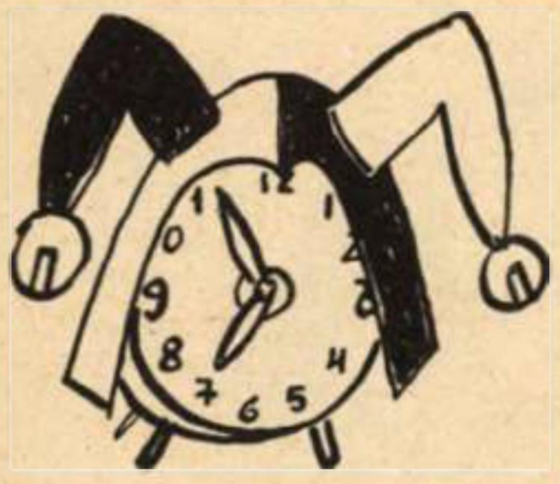
A NÁNDORFEHÉRVÁRI CSATÁBAN

– A harangszó után mondd a híreket!

(Brenner György rajzai)

Különös pillanatok

I.

Nemrég a villamosra, amelyen utaztam, felszállt egy nyolc év körüli kisfiú és előre elkészített viteldíját a kalauz felé nyújtva csengő hangon s z a k a s z j e g y e t kért.

Fantasztikus! Honnan szedhette ezt a szót? Hisz', amikor a szakaszjegy divatozott, jóformán a szülei sem lehettek sokkal idősebbek, mint most ő. Vagy a srác családja kissé konzervatív és úgy ragaszkodnak a régi szavakhoz, mint mások a régi bútorokhoz? Nem tudom, de végeredményben elképzelhető.

Talán még az osztályfőnökét is megkérték, hogy ha nem készült a gyerek, ne egyest adjon neki, hanem szekundát!

II.

Jó múltkor egy nagy sporttalálkozón Miska barátom bemutatott néhány külföldi vendégnek. Hézagos nyelvismereteimet perfekt gesztikulálással kiegészítve, egész jól összemelegedtünk és megbeszéltük, hogy a verseny után sétálgatunk egy kicsit a városban.

Habár mi Miskával voltaképpen a házigazda szerepét töltöttük be, engem a francia, cseh, svéd, nyugatnémet és lengyel atléták gyűrűjében olyan nemzetközi életérzés kerített hatalmába, hogy amikor kifelé jövet egy fiúszurkoló tévedésből tőlem is kért autogramot, így szabadkoztam:

— Én lenni mágyár!

III.

Egy gyönyörű, napfényes vasárnap délelőtt kiballagtam a Duna-partra megnézni a horgászbajnokságot. A lágy habokon karcsú csónakok siklottak fel s alá, a rakparton pedig szerelmespárok csókolóztak és galambősz nagyapák mutogatták büszkén álmélkodó unokáiknak az ezüstös halakat, amelyeket a résztvevők a viadal kapcsán kifogtak.

Az ünnepélyes eredményhirdetésre a volt Vár-kioszkban került sor. Egy pirospozsgás öregúr kiosztotta a díjakat, majd a kivezényelt katonazenekar pompás hangversenyt adott, amit a szépszámú publikum jóízűen sörözgetve vett tudomásul.

Az idilli kép önkéntelenül is a századforduló idők boldog, békebeli békéjét idézte fel bennem; fiáker, orfeum, Stefánia út... de ekkor hirtelen szörnyű aggodalom szorította össze a szívemet:

— Jaj, csak nehogy valami baja történjen a trónörökösnek Szarajevóban, mert még kitörhet az Első Világháború...

Dalmáth Ferenc

RÉBUSZ

30. sz. rejtvényünk megfejtése:

Jégeső

Elvétve csapadék

A 100 forintos díjak nyertesei:

Almási Antal, Budapest IX., Tompa u. 9., Bubori János, Vecsés, Bokor u. 4. Kocsis József, Budapest VI., Bajcsy-Zsilinszky út 61.

32. SZ. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki. A megfejtéseket legkésőbb augusztus 16-ig kell postára adni kizárólag levelezőlapon erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

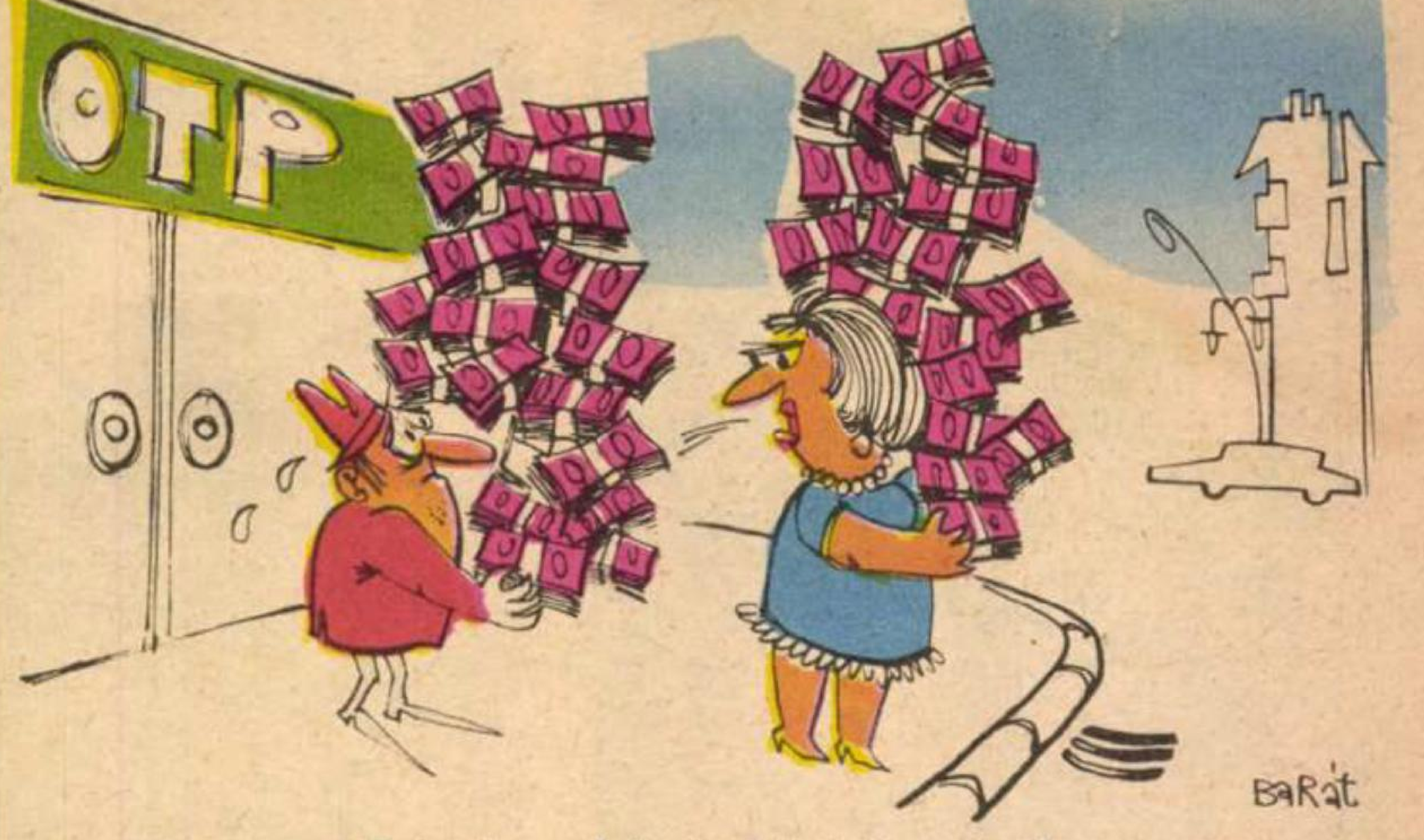
CSALÓDÁS

Endrődi István rajza

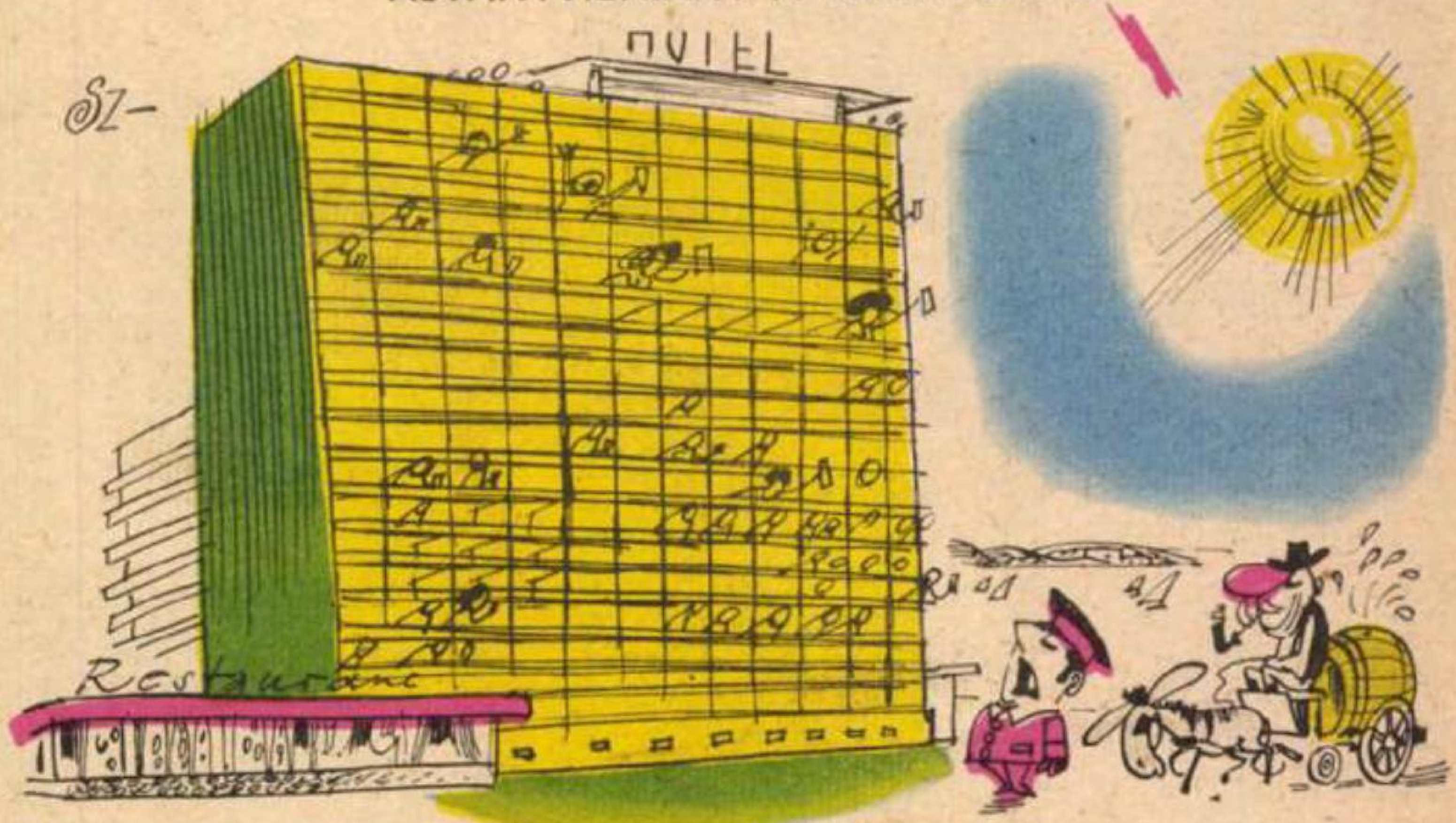
– Hát ezért hivott el kirándulni? Hiszen egész héten ezt csináljuk a hivatalban is...

ÖTÖS TALÁLAT

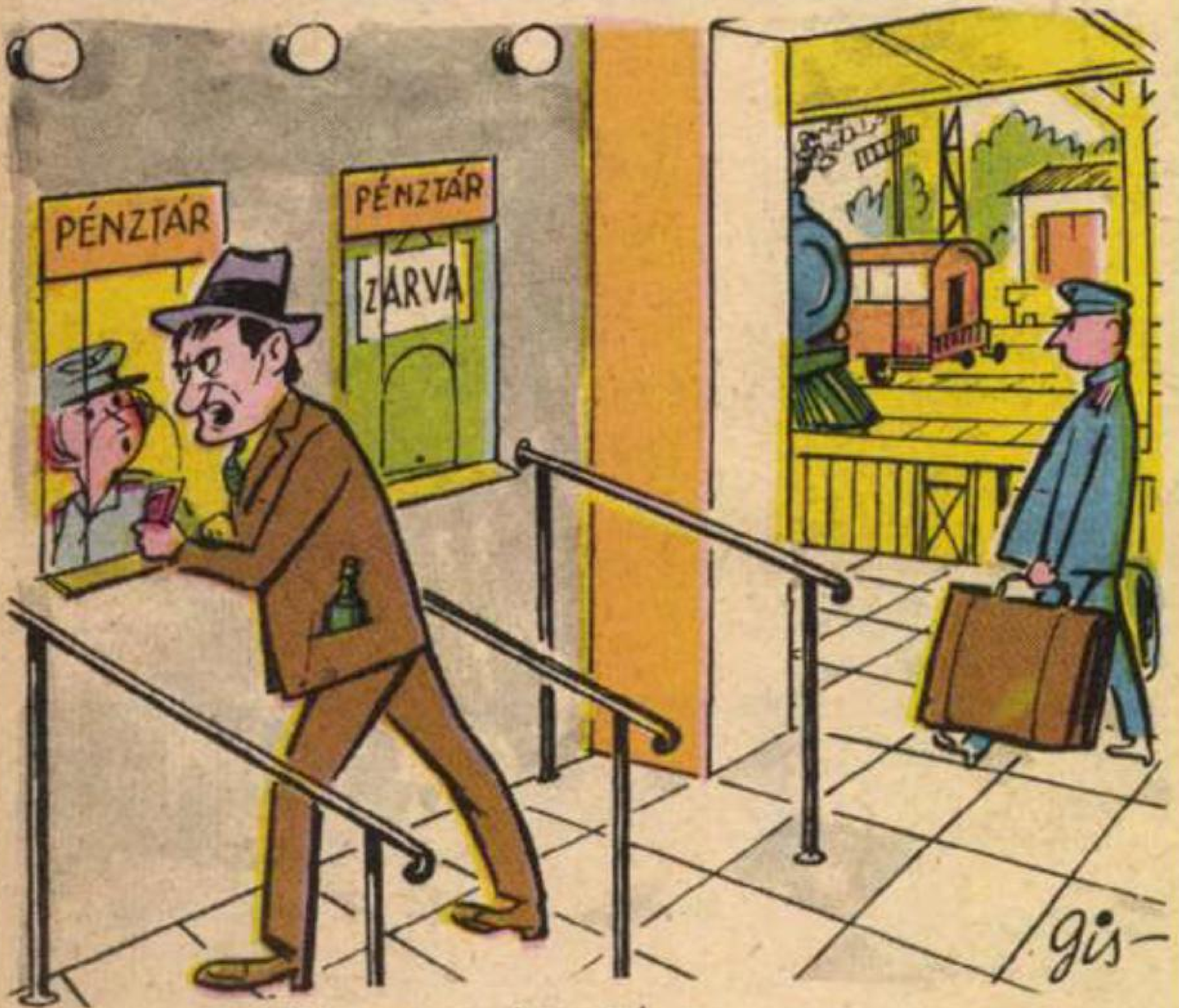
– Bolond vagy? Taxira kidobni a pénzt?

ÁSVÁNYVÍZHIÁNY A BALATONNÁL

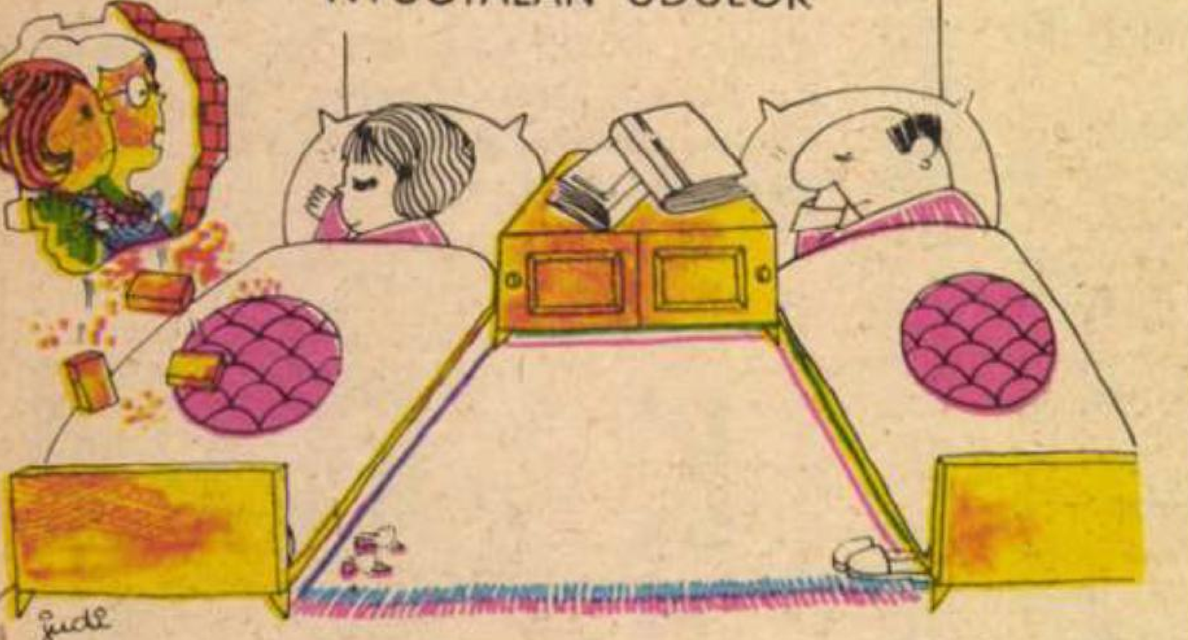
– Mesdames et Messieurs, hier ist the lajtos bácsi!

SOK A GARAZDA A HÉTVÉGI VONATOKON

– Kérek egy jegyet!
– Hová?
– Mindegy, csak verekedni akarok!

NYUGTALAN ÜDÜLŐK

– Mar két falat áttörtünk, és még mindig nem tudjuk, ki horkol!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

LEHEL

Lehel vezér bizonyára nyugtalanul forgolódik a sírjában, annyira megszaporodtak a panaszok a róla elnevezett hűtőgéppel kapcsolatban.

„1968-ban vásároltam egy ötvenliteres Lehel hűtőszekrényt, egy óra hosszat sem volt üzemképes, — írja Engyel István olvasónk. (Bp. XX., Dobos utca 12.) — A Gelkában megállapították, hogy rossz az aggregát, de nem tudják kijavitani, mert a jászberényi gyár nem szállít pótalkatrészt. Megnyugtatásomra közölték, hogy az enyémen kívül legalább háromszáz Lehel vár garanciális javításra. Bevallom, még ez sem vigasztalt meg.”

•

„Két hónappal ezelőtt vettem egy 150 literes Lehel-hűtőszekrényt, egy hónap múlva elromlott. Kihívattam a Gelkaszerelőt. Azt mondta, hogy a hűtőrendszer hibás, de nem lehet kicserélni, nincs pótlás. Hozzátette, hogy a járásban az enyém a tizenötödik készülék, amelyik ilyen bajban szenved.

ifj. Fördős János
Lébény, Vörösmarty út 22.”

•

Szabó István paksi lakos ez év májusában vásárolt hűtőgépe hazaszállítás után rögtön felmondta a szolgálatot. Megjavították, pár hét múltán ismét elromlott. És hiába fordult levélben a szekszárdi vasipari vállalathoz, majd magához a gyártó üzemhez, még csak választ sem kapott.

A szerkesztőségünkbe érkezett panaszos levelek további idézése, sorolgatása helyett két javaslatot teszünk:

1. Az illetékes szervek sürgősen vizsgálják felül, hogy miért és kiknek a hibájából következett be ez a nagyarányú romlás az eddig oly megbizható Lehel hűtőszekrények minőségében, és ki a felelős a pótalkatrész-hiányért.

2. Mindenesetre f a g y a s s z á k be azoknak a prémiumát, akik ludasak ebben az ügyben.

Persze, ha van mivel.

K. A.

KÉSEI SZERELEM

– Már felkelnék, csak hasogat a derekam...

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504

Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában — 68.03335/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre